

Oroszházi HARANGSZÓ

XXI. évfolyam 2. szám · 2014. pünkösd

Pünkösdi bekapcsolódás

Kacs-kapocs-kapcsolat

Ha végre eljön az este, a nap fáradalmait lerázhatjuk magunkról és ellazulhatunk. Ha eljön a hétvége, végre azt tehetjük, amit akarunk, amit már régóta elterveztünk... kikapcsolódhatunk, feltöltődhetünk. Sokszor elég csupán annyi, hogy mással foglalkozunk, mondjuk irodai munka helyett kertészkedéssel. Korai kelés helyett kényelmesen nyújtózunk az ágyban, és van időnk megkérdezni családtagunktól vagy netán – önző módon – önmagunktól: Mihez van kedved? Sokszor elég az is, ha a gyermekzsivaj helyett a madárdalra figyelhetek, és megelégedéssel tölthet el még az is, ha kitakarítom a lakást. Mind egyikünknek vannak jól bevált kikapcsolódási technikái: olvasás, kirándulás, tévézés... Vajon van-e jól bevált „bekapcsolódási módszerünk” is?

Az is lehet, hogy hétfőn reggel úgy vagyunk vele, majd egy bödön kávé beindítja a hetünket, és különösebben nem is filozofálunk ezen. Fordítunk-e gondot arra, hogy a kikapcsolódás után a bekapcsolódás is megtörténjen? Könnyű válasz lenne erre részéről a napi bibliaolvasás, imádság receptjét adni, de kétségtelen, hogy Mennyei Atyánk kérdése – Ádám, hol vagy? – újra és újra hívogat minket a vele való közösségbe, közelségbe.

Csodálattal nézem a szőlő növekedését. Van egy kapaszkodásra alkalmas inda, mellyel biztosítja önmaga számára a támaszkodást. A kaccsal kapaszkodnia kell a

támrendszerbe... növekedése, élete biztosított ezáltal. Ugyanígy tesz a karós bab és az uborka is. Sok virág ugyanígy növekszik, kúszik felfelé, az életet adó napfény irányába... legyőzve, maga mögött hagyva másokat, kiemelkedve a többi közül. Sok gyomnövény is elsajátította ezt a technikát, és alig lehet a haszonnövényről lefejtteni kacs-karingós, indás szárait. Csodálattal szemlélem ezeknek a növényeknek az élni akarát

sát. Elgondolkodom ösztönös életprogramjukon. Nem töpregenek sokat, érdekes-e a kacsokkal kinyújtóziuk, találnak-e támaszt, amiben megkapaszkodhatnak. S nem meditatálnak sokat, hogy életútjukat megvalósítsák, hanem teszik, ami a dolguk, ami adatott a belső programjuk szerint.

Felfigyelt-e már más is arra, hogy mennyi kacs-karingós díszítés látható templomunkban? A karzatról szemlélve a minap

belefeledkeztem a látványba. Érdekes lenne egyenként sorra venni őket. Az oltárkép körül, a szószerk felvezető lépcsőjénél, a világháborús hősök emléktábláinál. Akár a falikarok kecses vonalát is idesorolhatjuk kacsok és indák, összekapaszkodott vonalak, körök, koszorúk köthetik le a figyelmünket. Az ornamentika feladata a díszítés mellett most a figyelem irányítása. Őseink nem öncélúan díszítettek, nem csupán az esztétika volt a hangsúlyos, bár meg kell látnunk, hogy a díszítéssel harmóniát, megnyugvást, rendezettséget árasztanak felénk. A kacs-karingós vonalak eszünkbe juttatják eleink viszontagságos életét, a sok harcon, nehézségen keresztül is az Istenbe való kapaszkodás, Krisztushoz való kapcsolódás hitvallásai ezek. Egyúttal érdemes elgondolkodni ezek láttán saját életutunk, életcélunk megvalósításán. Összekötve az előző képet a templom kacs-karingós vonalainak mondanivalójával, érdemes eltöprengenünk saját növekedésünk, sőt életben maradásunk feltételein.

„Én vagyok az igazi szőlőtő... Maradjatok énbennem” – mondja Jézusunk János evangéliumában (15,1.4). Lényegre mutató igazság és egy életre szóló feladat. Nem volt másként ez Jézus tanítványainak életében sem. Az igazi szőlőtőn maradni, belőle táplálkozni, ezer kaccsal azon igyekezni, hogy hozzá kapcsolódjanak és semmiképpen el ne szakadjanak tőle. Az apostolok, Krisztus tanúi megvalósított életútjára való

Mindenkinek áldott pünkösdt kíván az Oroszházi Evangélikus Egyházközség!

☞ rátekintésünk magától is megfogalmazódik bennünk: ez, csupán emberi erővel, képtelenség. Hatalmas ellenerők dolgoznak azon, hogy az ember figyelmét eltereljék a legfontosabbról, hogy a hit lankadjon, elhaljon. A kacs, a kapocs okafogyottá válik, a kapcsolódás meghiúsul. Az ember csak kapaszkodna, már maga sem tudja mi-be... Hangzik a biztatás: maradjatok én-bennem, de elfogy az erő, a lelkesedés, a hit. Kihez is kapcsolódjunk?

Számtalan módja van annak, hogy az összetartozó dolgokat összekapcsoljuk. Iratokat gemkapocccsal rögzítünk egymáshoz vagy tűzőgéppel összetűzünk, netalán spirálozzuk őket. Jegyzetelésnél kapcsos zárójelet használunk az összetartozó gondolatok megjelölésére. Az összetartozás jele különösen fontos kamaszkorban, az osztálypóló is ezt a csoporthoz tartozást erősíti, az identitáskeresést segíti elő. Jegyesek és házasok a jegygyűrűvel mutatják ki egymáshoz tartozásukat. Egyházhoz, Krisztushoz tartozásunk jeleként büszkén viseljük ékszerként vagy kitűzőként a keresztet, Luther-rózsánkat.

Egy életre szóló „feladat” nemcsak külsőségekben, hanem lényünk egészével megmutatni azt, hogy kihez kapcsoló-

dunk, kibe kapaszkodunk. Jézus halála után az akkori tanítványoknak életprogramját elhomályosította a félelem, a kétség, a keserűség. Remegve és reszketve várakoztak. Némelykor megjelent a Feltámadott és erőt adott nekik, megbizonyosodhattak a feltámadás csodájáról. De hamar eltelt a negyven nap, Jézus mennybe ment, és feszült időszak következett. A töprengés, a várakozás, a tépelődés napjai ezek. Az élet értelmé felől is kétségeskedtek a tanítványok, mint ahogy mi is tesszük ezt életünk borús napjain, amikor nem lelünk támaszra, nem találjuk a kapcsolódási pontot. Ám a Szentlélek kiadása minden kétséget kizáróan bizonyosságot hozott afelől, hogy Jézus nem hagyja követőit árván, beteljesíti ígéretét: *„Íme, én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig.”* [Mt 28,20] A Szentlélek tüze hevítette az akkori apostolok szívét, hogy hitük visszatérve megerősödhesen. A Szentlélek biztosítja Krisztus mai követői számára is a „támrendszert”, a kapcsolódási pontot.

A Szentlélek kikapcsol minket a sziszifuszi küzdelmekből, a szélmalomharcokból, a felesleges erőpazarlásból, amikor változtatni akarunk a változtathatatlanon. Kikapcsol reményt vesztett állapotunkból, ki-

kapcsol a panaszárdatból, az elégedetlenségből és bekapcsol a reménység világába. A Szentlélek bekapcsol minket az egyházba, a hívők csapatába, a mennyei Istent dicsőítő karba, az Isten igéjével és az úrvacsorával élők közösségébe. Bőséges a feladata közöttünk. Számtalan módszert, technikát, utat talál és épít ki, hogy meggyőzzön, fantáziája határtalan.

„Hiszem, hogy saját eszemmel és erőmmel nem tudnék Jézus Krisztusban, az én Uramban hinni, sem öhozza eljutni, hanem a Szentlélek hívott el engem az evangélium által, ő világosított meg ajándékai-val, ő szentelt meg és tartott meg az igaz hitben; ahogyan a földön élő egész anyaszentegyházat is elhívja, gyűjti, megvilágosítja, megszenteli és Krisztus Jézusnál megtartja az egy igaz hitben.” (Kiskáté: Harmadik hitágazat)

Bekapcsol az egyház vérkeringésébe, bekapcsol a bűnbocsánatból élők seregébe, bekapcsol az imaközösségbe, bekapcsol a hitből élők növekedésébe. Áldott pünkösd ki- és bekapcsolódást kívánok a lap olvasóinak!

Szeretettel:

IHÁSZ BEATRIX
evangélikus lelkész

Bevezető pünkösd ünnepéhez

Néhány évvel ezelőtt mesélte nekem egy özvegyasszony az alábbi történetet. Valahogy így hangzott: – Tudod, Eszter, borzasztó az élet a férjem nélkül. Rettenetesen hiányzik. Nem is tudom igazán elmondani szavakban azt, amit a hiánya jelent. De képzelj, egyik este, ahogy a kertemben kapálgattam, rám esteledett. Sorjában feljöttek a csillagok az égre, és én csak álltam, és csendesen szemlélttem, ahogy besötétedik. Végül, mikor már ezernyi csillag ragyogott az égen, rám tört egy belső érzés: Isten az Ő Szent Lelke által velem van. Hiába élem már egyedül, magányosan az életem további részét, Isten a Szent Lélek által mégis velem van. Ez az érzés teljesen megnyugtató. Azóta tudom és érzem is magamon, mit jelent az a fogalom, hogy „vigasztaló Szentlélek”.

Pünkösd ünnepén Istenünk az Ő Szentlelkét adja nekünk, a Pártfogót, a Vigasztaló-

lót. Ezt akkor érezzük meg, fogjuk fel, amikor a szomorúság mégis örömmé tud változni az életünkben. Vagy amikor a félelem és

a szorongás elmúlik az életünkben, mert Istenre tudjuk bízni dolgainkat, életünket: jelenünket és jövőnket. Isten a Lelke által

segít meg betegségben is, mert Ő talpra akar bennünket állítani. Isten Lelke erőt ad, amire nagy szükségünk van a mindennapok során. Közösségbe vezet bennünket, az Őbenne hívők és reménykedők közösségébe. Mert a hitet Ő ébreszti – ott és akkor, amikor azt Ő akarja. Pünkösd mindezért csodálatos, lelki feltöltekézt ajándékozó ünnepünk. Legyenek ezek a sorok pünkösd-gondolataink, imádságaink:

*Urunk, segíts bennünket
a magányból a közösségbe,
a széthúzásból az egységbe,
a félreértésekből az egyetértésbe,
a gyengeségből a kitartásna, erőre
a szomorúságból az igazi,
Lélek általi örömmre. Amen!*

BALOG ESZTER
iskolalelkész

☞ Újságunk az interneten is megtalálható, a <http://oroshaza.lutheran.hu/harangszo> címen. ☞

A kompnál a túlsó partról

Jézusról a koktélbárban

A komp éppen az orrunk előtt ment el. Hatalmas motorjai erőteljes örvényt hagytak maguk után. A fedélzeten rengeteg autó, teherautó és persze személyzet, akik sárgászöld fényvisszaverő mellénnyel jelezték: ők a cég vagy a tulaj emberei, akik azért vannak, hogy az utasok és gépjárművek biztonságos átkeléséért feleljenek. A hajómotorok zúgását lassan elnyelte a messzeség, és magát a kompot is az alkony ködje. Még legalább egy órát kell várni a következőre. Sőhajtottam. A hely, ahová bementem, elsősre a Moby Dickből ismert „Bálna fogadó” juttatta eszembe. Zsivaly, mindenféle kikötői emberek, nem mind fehéringes tengerész. Szóval, valami jobbra számítottam. Mint mindannyian. Mit hozhatok? Kérdezte a pultos. Legyen egy koktél. Mondtam, aztán hozzátettem, amelyet gondol maga. Bólintott, majd odébbállt, hogy kikeverje a koktélt. Nemsokára elém tett egy „Orient Express-t”. Húha! Mondta a mellettem ülő férfi a bárszéken. Maga igen nagy utazó lehet. Kompra vár és „Orient Express-t” iszik. Miből gondolja, hogy a kompra várak? Mindenki arra vár itt. Tudja, elég sokat utazok ezzel a komppal. És milyen? Unalmas. Szokásos. Mindig ugyanaz. Itt dolgozok. Várom a műszakomat. A magáéval megyek én is. Tette hozzá. Nagyszerű. Mondtam. Meghívhatom egy italt? Köszönöm. Amíg a pultos a koktélt keverte beszélgettünk. Milyen a túlpart? Kérdeztem. Majd meglátja. Ezt én is gyakran mondogatom. A túlpartról semmi konkrétumom nincs, csupán annyi, hogy létezik. Én mindennap sokszor átkelek. Ismerem már, mint a tenyeremet. Tetszik ennek a koktélnak az íze. Gyakran iszik ilyet? Nem. Nem szeretem a koktélokat. Feleltem. Akkor miért rendelt azt? Kíváncsi voltam, mi a jó benne? Semmi. Színes, látványos, kívülről tetszetős, de annyi. És az ízek? Állítólag harmonikusan vannak összeállítva. Válaszolva a kérdésére, kezdtem, az jutott eszembe, hogy az emberek szeretik a koktélokat. Ha nem is inni, de fogyasztják. Összeválogatják, mondjuk az újságokat, a hírsatornákat, a sorozataikat, amiket néznek, a barátaikat, ismerőseiket, és maga a hitüket is. A hitüket? Miért? Mi ma-

ga? Hittérítő? Olyasmi. Ne hülyéskedjen! Távoll álljon tőlem. A válasz kicsit elbizonytalanította. Zavartan kortyolt bele a koktélijába. Attól még folytathatjuk a beszélgetést. Mosolyogtam rá biztatóan. A koktéljáról. Nyugtattam meg. Valóban, kívülről jól néz ki, de gyenge. Szerintem is. Majdnem olyan, mintha üdítőt inna az ember. Az emberek szeretik a külsőleg tetszetős dolgokat a hitéletben is. De nem ezzel van a baj, hanem inkább azzal, hogy szabadon összeválogatják mindenféle vallásból azt, ami nekik tetszik. Kijön egyféle koktélszerű valami, ami a lelkük szomját, égését vagy nem tudom, mijét csillapítja. És ez baj? Igen. Mert? Mert, ha az ember szomjas, nem koktélt iszik, hanem vizet, ami tiszta. A koktél arra szolgál, hogy jól érezzem magamat, vagy hangulatjavító, ahogy szépen, magyarul mondják. Mi ezzel a gond? A gond ott van, hogy ez a fajta gondolkodásmód, nevezzük korszellemnek, rátelepedett a hitéletünkre. Addig kell a vallás, az egyház és benne maga Isten, Jézus Krisztus, amíg jól érzem magamat tőle. Afféle „wellness vallásosság” bontakozott ki. Az milyen? Minden érzékét be akarja vonni a vallásos élmény megtapasztalásába. Mint a wellness hév végén. A zene erősödött a lokálban, s alig hallottuk egymás hangját. Így közelebb húztam a székeket. Látja, pontosan erről beszélek. Azt szeretnék az emberek, hogy a vallás ne csak az aghullámaikat

hozza rezgésbe, mint a zene a dobhártyánkat, hanem egyféle testi-lelki esemény legyen. De maguk csak prédikálnak. Nem? De. Sokszor, úgymond, csak tanítunk. Kioktatnak. Azt is. De a tanítás már nem kell senkinek. Mondta lemondóan és ismét belekortyolt koktélijába. Azt válogatják össze, ami vallásos élményt garantál. Folytattam a koktéjja felé mutatva. Amit a média sugall. Azt gondolják, hogy a régi, kitaposott út talán zsákutcába vezet. Ezért saját maguk válogatják össze. Persze ennek nem sok köze van a Biblia Istenéhez. Jézus azt mondta: emberhalászok leszték, nem élményhalászok. Elnevette magát. Nagyon találó kifejezés. Nem a sajátom. Szabadkozott, egy kollégám írta egyik könyvében. Az emberek keresik a vallásos élményeket. Olyan ez, mint a maga kompján a motor. Az hajtja előre a személyiséget. Hová? A túlsó part felé. Remélem. Maga biztos abban, hogy van túlsó part? Most már igen. Honnan? Valaki visszajött onnan. Tényleg? Aha. Én még nem hallottam. Hallotta, csak nem vette komolyan. Hallotta, de nem hitte el. Hallotta és nem érdekelt. Na, ne csúfolkodjon! Eszemben sincs. És ki az? Jézus Krisztus. Lemondóan legyintett. Ezt már tényleg hallottam. Nem tud valami újat mondani? A legyintése annyira őszinte volt. Tipikus. És ez a tipikus jelző volt, ami fájt. Nem hisz benne, igaz? Igaz. Istenben sem. Abban sem. Fél valamitől? Nem. Nem tud-

FELHÍVÁS

Értesítjük az urnafülke-tulajdonosokat, hogy az orosházi
Alvégi temető evangélikus részében található urnafalban
**a 2001. január 1. előtt váltott, lejárt váltású
és újra nem váltott fülkék 2014. október 31. után
kiürítésre és újraértékesítésre kerülnek,
ha addig nem történik meg a váltási idő meghosszabbítása.**

Orosházi Evangélikus Egyházközség

nék olyat mondani, amitől félek. Maguk mindig a pokollal, a halállal fenyegetnek. A megfélemlítés arra kell maguknak, hogy manipulálni tudják az embereket. Nem tartozik Isten módszerei közé a megfélemlítés, sem pedig a büntudatkeltés. Feleltem. Nem tudja, hol lehet a környéken deszkát venni? Amikor rám nézett, mintha nem is tudom, mit látott volna. Minek magának deszka, nem utazni akar? Dehogynem. És mihez kezd a deszkával? Hajót akarok építeni. Nem megyek a maga hajójával. Ez komoly? Igen. És ért a hajóépítéshez? Nem. De láttam filmen. Meg egy képen. Hahotázva dőlt hátra, és mivel nem volt támlája a bárzéknek megkapaszkodott a pult szélében. Ilyet se hallottam. Pedig itt, nézzen csak szét, elég sok ilyen ember van. Át akarnak kelni a túlsó partra, de nem úgy, ahogy lehetne, hanem ahogy ő akarják. Legyen az utazás élvezetes, ha egy házibulihoz hasonló volna, mondjuk. Nem az. Fordult komolyan a tengerész felém. A kompon szabályok vannak, elég szigorúak, amiket ha nem követünk, kibillen az egyensúlyából és katasztrófához vezet. Mindenkinek ébernek kell lennie. Az átkelés nem egy buli. És ha az átkelés buli, kérdeztem, ki fog a buli végén takarítani? Mert minden buli takarítással ér véget. Szóval, nem akar velem jönni? Miért tenném? Mert az én kompom késsen van. Ki van próbálva. Engedélye van. És biztosítása is. Szakképzett személyzete. Ismerik a kikötőket, az irányt, műholdas navigációs rendszere van. Kiváló motorja. Kiváló a kapitány is. Mentőcsónakok is vannak. Tudom. De maga tudja... A maga döntése. Kifizetem a jegyét. Rendben. Meggyőzött. Megint nevetett. Most már én is. Jól beszél, tiszteletes. Tetszik a stílusa! Veregette meg a vállamat. Mozogjon, mert

mindjárt indulunk. És ne feledje: ki van fizetve a jegy, ne aggódjon semmiért. A beszélgetésünk nem itt ért véget. Miután felszálltam a kompra és elindultunk a túlsó part felé, összefutottam vele a fedélzeten. Na, milyen? Csodálatos. Látni a túlsó partot. A kikötőből nem látni. Innen a hajóból egészen más a kilátás. Miért fizette ki a jegyemet? Kérdeztem. Megkedvelt. És szerettem volna, ha jól érzi magát az úton. Nem fél? Cseppet sem. Érezni a biztonságot. Csak jobb, mintha a maga hajóján jött

volna. Messzire nem jutottam volna. Neveztünk ismét. Már közeledtünk a part felé, amikor ismét megszólítottam. Feltehetek egy találós kérdést? Amolyan tengerészet. Persze. Szeretem a rejtvényeket. Hallott már Tézuszról? Nem. Még soha. Nem baj. Egy nagy hajós volt régen. Megkereste az aranygyapjat. Meg megölte a Minotaurust Krétán. Á, arra a tehenes részre mintha emlékeznék. Rendben. Nos, ennek a fickónak volt egy hajója, ami már igen elhasználódott.

Gondolta, a kikötőben megkeri a hajóácsokat, javítsák ki. Eddig érthető? Igen. Minden korhadt deszkát kicserélni újra! Ez volt Tézusz parancsa. Így is tettek. Csak-hogy minden deszka korhadt volt, így az egész hajót újraépítették. Tényleg? Csak a találós kérdésben. Nyugtattam meg. Aha. Értem. Aztán a pofa kifizette és új hajójával elment. A hajóács pedig fogta a régi deszkákat és ismét összerakta Tézusz hajóját. Darabról darabra. Mivel ez a Tézusz híres fickó volt, azt mondta az ács, nála van Tézusz

hajója. A kérdés tehát az, kinek van igaza? Hol van Tézusz hajója és melyik az igazi? Az új vagy a régi? Esetleg mindkettő? A part közeledett. Kezet fogtunk búcsúzásakor. Amikor visszajövök, megkeresem magát! Kiáltottam oda. Addigra megfjti? Remélem. Mosolygott vissza.

HORVÁTH CSABA
evangélikus lelkész
(Fazekasvarsánd)

Cogito ergo sum XIV.

A Cogito ergo sum XIII-ban leírt gondolatok folytatása

2. rész: A Golgotán

A római helytartó, miután Jézus Urunkat nem találta bűnösnek, a látszat kedvéért megvesszőztette és átadta Jeruzsálem papságának és népének. A nép haragja továbbra is a halálát választotta, sőt kijelentették: „Szálljon ránk és gyermekeinkre az ő vére!” [Mt 27,25] Az egyház katonái átvet-

ték Pilátustól Jézust, tövisből font koronát tettek a fejére, elvették ruháit, csak egy tét takaró kendőt hagytak neki, és bíbor színű köpenyt adtak rá palástként. A jelenlévők szidalmazták, átkozták, ütelegték, leköpdösték és a végén saját keresztjét vállalára téve üzték a Golgota felé, ami a város közelében volt.

Jézus háromszor esett el a kereszttel,

majd egy Simon nevű ember vette át tőle és cipelte a Golgotáig. Feltűnt nekem, hogy az írásokban sehol nem találtam olyat, hogy az elszenvedett kínzások alatt és a megaláztatások során Krisztus Urunk ajkát jajgatás vagy sírás hagyta volna el. Sőt, a legnagyobb fájdalom érzésekor – a keresztre való felszegezés során – megszólalt és azt mondta: „Atyám, bocsáss meg nekik,

☞ *mert nem tudják, mit cselekszenek.*” [Lk 23,34]. Tudta, hogy mindez része az Atya által készített Nagy Tervnek, a reá osztott és vállalt feladatnak.

Amikor a keresztfát felállították, meglátta a tömegben Máriát és Jánost, a szeretett tanítványt. Rájuk nézett és azt mondta (végrendeletként): *»Asszony, íme, a te fiad!« Aztán így szólt a tanítványhoz: »Íme, a te anyád!«*” [Jn 19,27]

Krisztus Urunkkal együtt, jobbról és balról, egy-egy gonosztevőt is keresztre feszítettek. *»... az egyik így káromolta őt: »Nem te vagy a Krisztus? Mentsd meg magadat és minket is!« De a másik megróttá, ezt mondva neki: »Nem féled az Istent? Hiszen te is ugyanazon ítélet alatt vagy! Mi ugyan jogosan, mert tetteink méltó büntetését kapjuk, de ő semmi rosszat sem követett el.«*” [Lk 23,39–41] E szavak jól estek Krisztus Urunknak és így szólt: *»Bizony, mondom neked, ma velem leszel a paradicsomban.*” [Lk 23,43] (A paradicsom a mennyek országában létezhet az üdvözültek számára.)

Egy idő után a sok szenvedés hatására Jézus úgy érezte, hogy az Atyja is elhagyta, ezért fájdalmasan panaszra nyílt a szája, mondván: *»Elói, elói, lámá sabaktáni!«* – *ami ezt jelenti: »Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engem?«* [Mk 15,34] Később felsóhajtott: *»Szomjazom.*” Pálcán ecetes szivacsot nyújtottak neki. Ettől megkönnyebbülve azt mondta: *»Elvégeztetett»* [Jn 19,28,30]. Ezzel a Nagy Tervben reá osztott és általa vállalt feladatát teljesítettnek

érezte. Az ég elsötétült, a nap nem világított és a templom kárpitja közepén kettéhasadt. Utolsó szavai ezek voltak: *»Atyám, a te kezembe teszem le az én lelkemet»* [Lk 23,46] A lélek távozása után feje előrebillent és testi lénye elhalálozott.

A történetek alatt Arimátiai József, aki egy módos polgár és Krisztus Urunk követője volt, felkereste Pilátust és megkérte, hogy a keresztről levehesse és eltemethesse Krisztus Urunk testét. A helytartó erre engedélyt adott. Krisztus Urunk halála után, még az este folyamán, Arimátiai József Nikodémus társaságában – valószínűleg mások segítségével is, és bizonyára nehéz körülmények között – Krisztus Urunk testét levette a keresztről, és a magukkal hozott golycsba csavarva ideiglenesen egy közeli sírkamrába vitték, és ennek bejáratához egy nagy követ görgettek. Fel kell tételeznem azt, hogy Arimátiai József azért fordult Pilátushoz, hogy Jézus testét eltemethesse. Ezért – feltehetően rögtön a szombati nap letelte után éjjel – a testet az ideiglenes sírhelyből magával vitte, csak a véres leplet, valamint (összehajtogatva) a testet takaró kendőt hagyták az ideiglenes sírhelyen.

A bibliai szöveg szerint Magdalai Mária, Jézus anyja és még néhány asszony illatszerrel és drága kenetekkel kora hajnalban a sírhelyhez igyekeztek, hogy bebalzsamozzák Jézus testét. Magdalai Mária előreszaladt, s a követ elgörgetve látta, a sírkamrát úgy találta, ahogy Arimátiai Józsefék hagyták: üresen a véres lepellet és az összehajto-

gatott kendővel. Visszament az asszonyokhoz és azt mondta: *»Elvitték az Urat a sírből, és nem tudjuk hova tették!«*” [Jn 20,2]

Utána a tanítványokhoz mentek és ezt velük is közölték. Erre Péter is a sírhoz futott, és ott egy üres sírhely, valamint egy látomás fogadta. Az ezután történetekről a Szentírás ad részletes tájékoztatást.

El lehetne azon gondolkodni, hogy a tanítványok ismerték Arimátiai József tervét, és senki sem kereste fel őt, hogy a test sorsáról érdeklődött volna.

A húsvéti ünnepek elteltével talán nem árt, ha visszatekintünk a Golgotán és az azután történetekre. Mindenható Úristenünk szükségesnek látta azt, hogy az emberiséget bűnös életének súlya alól felmentse, akár saját fia földi testének feláldozásával. Krisztus Urunk szenvedésének kataritikus története ma is megrázó szimbóluma az Úristen szándékának megismerésére, vagyis arra, hogy új parancsolata szerint szeressük őt teljes szívünkkel, teljes lelkünkkel és minden erőnkkel.

A húsvéti események tehát központi részét képezik Úristenünk Nagy Tervének. Ezzel veszi kezdetét a szeretet vallásának, a kereszténység hirdetésének világot átölelő tevékenysége, amelynek hatására egy csodálatos új világ jön létre, és ma már több mint másfél milliárd ember vallja magát kereszténynek, illetve kereszténynek.

TÓTH SÁNDOR ISTVÁN
életének 93. évében

Orosháza ceruzahegyen

Balogh Örse 2013 augusztusában, a helyi múzeumban rendezett kiállítása méltán viselte e címet. 77 színes grafikája közt Orosháza templomai, középületei, városképi jelentőségű polgári házai, illetve az evangélikus egyházhoz kötődő tíz épület is szerepelt. Ezekből négy egykori iskolaépület ma már más célokat szolgál. Az egyházi épületekből az Orosházi Harangszó újságban eddig három grafika jelent meg. A fennmaradó épületek rajzai közlésre várnak.

Székács József Evangélikus Óvoda, Általános Iskola és Gimnázium

Benkő István lelkészre és Fasang Árpád tanítóra emlékezünk

Erős vár a mi Istenünk! Huszonegyedik alkalommal jövünk össze itt, az orosházi evangélikus templom kertjében kialakított, s nemrég újjávarázsolt emlékparkban. A város alapításának 250. évfordulóján, 1994-ben márványoszlopot állítottunk, majd 1995-től minden évben a soron következő lelkészre és egy érdemes tanítóra emlékeztünk. A mai alkalommal Benkő István lelkész és Fasang Árpád tanító emlékkövénél emelésével is arra törekszünk, hogy megőrizzük evangélikus elődeink örökségét.

Tisztelettel köszöntöm mindnyájukat, külön szeretettel a Benkő és a Fasang család ideérkezett leszármazottait, családtagjait.

Településünk alapítása nem vész a messzi idők homályába. Írott forrásokból tudjuk, hogy a Tolna megyei Zombárol elüldözött, evangélikus vallásukhoz ragaszkodó jövevények a Dunántúl más településéről érkezőkkel 1744. április 24-én vetették meg Orosháza alapjait. Egyházközségünk a most 270 éves város életében a folytonosságot képviseli. Az evangélikus vallás a települést összetartó érzelmi közösség és emberformáló erő volt, szellemi vezetői a mindenkor lelkészek és a tanítók. Munkásságukra emlékeznünk kell, mert sokszor igen nehéz időkben hirdették Isten igéjét, végezték a keresztyén oktatást és nevelést, a hatalommal szemben képviselték a település egységét.

A 39. kő *Benkő István* lelkész, megbízott esperes emlékét őrzi ezután. *„Működésére jellemző a tevékeny munka, a hitből fakadó jó igehirdetés, a buzgó imádság, ami a gyülekezet életében láthatóan gyümölcsöző”* – szövegezték róla lelkésztársai, id. Koszorús Oszkár esperes, a tízéves orosházi szolgálata alkalmából tartott köszöntőjében. Valóban. Mi, akik ismertük tudjuk, Benkő István mélyen hívő, kivételes munkabírási, nagy műveltségű lelkész volt. A Pest megyei Monoron született 1913. március 19-én. Édesapja Benkő István csizmadiamester volt, édesanyja Dudás Ida. Az elemi iskolát szülőfalujában, a középiskola nyolc osztályát Cegléden, a Kossuth Lajos Reálgymnáziumban

végezte. 1931-ben kitűnőre érettségizett, majd beiratkozott a pécsi Erzsébet Tudományegyetem soproni Evangélikus Hittudományi Karára. A teológián kitűnt rendkívüli képességeivel, professzorai és évfolyamtársai is elismerték, a legjobbak között tartották számon. Mindig jól vizsgázott. Egy időre azonban meg kellett szakítania tanulmányait: jóhiszemű édesapja váltót írt alá, s miután az adós nem fizetett, az ő vagyonyukat árverezték el. A família teljesen tönkrement, szétesett. Így nem maradt számára anyagi alap, abbahagyta a teológiát, a vető- és virágmagot termeltető híres monori cégnél helyezkedett el. Óriási igyekezettel látott munkához, eljárásait felfigyeltek rá, küszöbön állt kertészeti stúdiómainak megkezdése a németországi Erfurtban.

Professzora, Deák János azonban érte ment, visszahívta a teológiára, náluk lakott és ösztöndíjat is sikerült kapnia. Megkettőzött erővel dolgozott, szorgalmasan készült a papi pályára, az evangélium hirdetésére. Az 1935/36-os tanévben Helsinkiben tanult. Életének vezérigéjéül ezt választotta: *„Vigyázz a szolgálatra, amelyre vállalkoztál az Úrban, hogy azt betöltsed!”* [Kol 4,17]

Finnországból visszatérve először Gyulára került segédlelkésznek, majd Budapesten, a Deák téren Raffay Sándor püspök mellett töltött egy esztendő, aztán a Budapest-Fasori Evangélikus Egyházközség káplánja lett. Sikerült kibékítenie szüleit, a családot ismét egybekovácsolta.

1939 őszén Gyulán választották meg

parókus lelkésznek. Végezte az istentiszteleteket, a bibliórákat, a hittanórákat, a kereszteleseket, a konfirmációt, az esküvőket, a temetéseket. 1940-ben megnősült, Stéberl Zsuzsannát, a nemzetközi hírvű gyulai kolbászgyáros, Stéberl András lányát vette feleségül. 1945-ben született meg egyetlen fiuk, Benedek. Hatalmas terület tartozott ekkor a gyulai egyházközséghez, Benkő István állhatatosan szolgált a nehéz időkben. Szerette a gyulaiakat, a gyulaiak is szerették őt, mégsem itt öregedett meg.

1962 augusztusától Orosházára hívták meg lelkésznek. A nyugalomba vonult Fürst Ervin örökébe lépett, ugyanakkor lelkésztársai, id. Koszorús Oszkár viselte az esperesi tisztséget. Kiváló érzékkel, páratlan diplomáciai készséggel kormányozta a helyi egyházközséget mint igazgatólelkész. A lelki gondozás mellett felelősséget érzett az egyház anyagi ügyeiért, az épületek, a templom állandó felújításáért, a temetők rendjéért.

Hamar megkedvelte Orosházát, ahol bőséges lehetősége nyílt a szolgálatokra. Gyakran látogatta az egyháztagokat otthonukban és betegségük idején a kórházban is. Mindig igényes volt beszédeinek, prédikációinak elkészítésében. Érdekesen, színesen magyarázott, érzékletesen tudta mondanivalóját megjeleníteni. Rendkívül mozgékony, széles látókörű, képzett ember volt. Orosházi évei alatt hét alkalommal járt Finnországban, többször prédikált finn rádiókban. Híveket szerzett az északi országban Magyarországnak és Orosházának is. Az 1960-as évektől kezdve minden esztendőben érkeztek finnek, és az orosháziak is utaztak Helsinkibe, Tamperébe, Kuusankoskiba. Mindennek Benkő István volt a fő mozgatója.

Időközben Kis János és Gyarmati István személyében fiatalabb lelkésztársakat kapott. Miután id. Koszorús Oszkár nyugalomba vonult, 1982. január 1-jétől ő lett a Nyugat-Békési Evangélikus Egyházmegye megbízott esperese. A szolgálatot 1983-ban Pintér Jánosnak adta át. Ekkor már elmult 70 éves. Rövid pihenő után 1984-ben komoly bátorságról tett tanúbizonyságot,

Amikor feleségével együtt a braziliai Sao Pauloba utazott. Bár Braziliában a magyarok papja volt, finn nyelvű istentiszteleteket is tartott.

Orosházán halt meg 1993. november 28-án. Gyulán, a családi sírboltban helyezték örök nyugalomra, felesége egy hónappal élte túl.

A 40. kötet *Fasang Árpád* tanító, tanár, zeneszerző, egyházzeneész, karnagy emlékére helyezzük el. Az Orosházi Evangélikusok Lapja egyik 1931-es példányában azt olvashatjuk, hogy augusztus 9-én a hívek nagy serege gyűlt össze templomunkban, a tanítót választó közgyűlésre. Három állásra hét jelölt pályázott, akiket a próbaorgonálás és éneklés előtt bemutattak a gyülekezetnek. Fasang Árpádról megtudták, hogy 1912. június 30-án született Krakkóban, ahol apja vasmunkás, hengerész volt. A középiskola négy osztályát Miskolcon végezte, majd átiratkozott az evangélikus tanítóképzőbe, ahol szorgalmával kivívta tanárai és tanuló társai szeretetét. Tanítói és kántori vizsgáján is jeles eredményt ért el, három évig önálló kántor volt a miskolci evangélikus egyháznál. Az orosházi szavazás végeredményeként Macher Lajos és Székely Béla mellett Fasang Árpádot segédtanítónak választották. Azonnal megkezdte a tanítást a Zombai utcai iskolában, az I. és a II. vegyes osztályban, egy tanteremben 60-70 gyerekkel. Kiváló tantestületbe került. A meszeskisközi, úgynevezett Központi iskolában Holecska (később Honti) László, Csizmadia Mihály, ifj. Zatykó Mihály és Macher Lajos, a Thék Endre utcában Zatykó Mihály, a Torkos Kálmán utcában Orbán János, a Komlósi utcában Sass Árpád, a Tánacsics utcában Zelenka István, a Rákóczi utcában Zatykó András, a Hajnal utcában Tóth László, a Szalmapiactéren Adamcsok Lajos, a Katona utcában Székely Béla tanított. Napi munkája mellett bekapcsolódott az Evangélikus Keresztény Ifjúsági Egyesület, a KIE munkájába, itt Tóth Lászlóval és majdani apósával, Orbán Jánossal írásmagyarázatot és ismeretterjesztő előadásokat tartott, ének- és zenetanfolyamot vezetett. A következő esztendőben titkos szavazással előléptették, javadalmát is jelentősen megemelték. 1935. szeptember 1-jétől rendes tanítói státuszba került.

Szorgalmasan képezte magát, 1938-ban Budapesten elvégezte a Zeneakadémiát, zeneszerzői oklevelet nyert. 1939. október 1-

jétől 1940. június 30-áig kilenc hónapi tanulmányi szabadságot kért, s mint a korabeli jegyzőkönyv írta: „... mely időre saját fizetése terhére helyettes alkalmaz.” Érdekes sorokra bukkantam az Orosházi Evangélikus Gimnázium Évkönyvében. Az 1939. október 31-ei reformációi emlékűnnepen, az evangélikus templomban „... énekkarunk Orbán Éva VII. o. [ez ma III. gimnázium] tanuló vezetésével *Fasang Árpád orgonaművész kísérete mellett a »Mely igen jó az Ur-istent dicsérni...« kezdetű egyházi énekünket adta elő.»*”

1940 őszétől tovább folytatta tanulmányait, hogy a tanítóképző intézeti tanári képesítést is megszerezze. E célból heti egy nap szabadságot kért, hogy Budapestre utazhasson. Raffay Sándor püspök külön levélben javasolta az egyházközség vezetőségnek, hogy Fasang Árpád részére szabadsá-

got engedélyezzenek. A presbitérium támogatta a kérést, Fasang Árpád újabb oklevelet szerzett. 1941 szeptemberében, 10 évi munka után távozott Orosházáról. Ez alatt az időszak alatt alapozta meg későbbi nagyívű pályáját.

Egykori, ma is élő orosházi tanítványai 80 év felettiek, mindnyájan tisztelettel és szeretettel emlékeznek rá. Kiegyensúlyozott, boldog, megelégedett ember volt, sugárzott róla a lelki derű. Megtalálta örömét a tanításban, növelte az evangélikus iskola tekintélyét.

Szarvason, a Luther Tanítónőképzőben folytatta pedagógusi pályáját, ugyanakkor feleségül vette Orbán Évát. Négy gyermekük született: Árpád, Zoltán, János és Márta.

1946-tól Ordass Lajos püspök közbenjárására átvette a tanítónőképző igazgatá-

sát, majd 1950-től a soproni tanítóképző tanára lett, egyúttal óraadó a Soproni Evangélikus Teológián. 1953/1954-ben a győri zeneművészeti szakközépiskola igazgatója volt. Kiemelkedő munkájára felfigyeltek, s 1954-től Budapestre hívták. A Népművelési Minisztérium művészetoktatási osztályának vezetője, majd a Művelődési Minisztérium zenei főosztályának vezetője lett. Munkásságához is köthető a vidéki zeneiskolai hálózat kiépítése. Többször találkozott Kodály Zoltánnal, aki nagyra értékelte munkásságát. Életének új szakasza kezdődött 1958-ban: a budapesti Bartók Béla Zeneművészeti Szakközépiskola igazgatójává választották. Itt tanított egészen 1972-es nyugdíjazásáig.

Rendkívül gazdag életművéről csak dióhéjban van mód szólni. Elkészítette majd bővítette a Harmóniumiskolát, a Korálkönyvet, kórusműveket írt a Karénekes könyvbe. Részt vett az evangélikus egyház zenei bizottságában, énekeskönyvünk 106. énekének dallamát ő szerezte. „Zenei kultúra” címmel írt egyetemi jegyzetet, énekezenet tankönyvet gimnáziumok számára, főiskolai jegyzetet „Esztetika, zeneművészeti ismeretek” címmel. Ami nekünk különösen fontos: 1981-ben közreadta Bartók Béla Békés megyei népdalgyűjtését. A Kórusok Országos Tanácsa (KÓTA) tiszteletbeli elnöke, a Pedagógusok Országos Tanácsának egyik alapítója. Komoly szerepe volt a hazai zenekultúra széleskörű terjesztésében. Számos kitüntetést kapott, köztük a Magyar Köztársasági Érdemrend tisztikeresztjét. 1969-ben fiaival együtt lépett fel templomunkban, 2007-ben emlékére adott koncertet ugyanitt egyik unokája, Fasang László orgonaművész.

Egész élete szolgálat volt, szolgálni jött a világra. A Teremtő gondot viselt rá, 2001. március 12-én, Budapesten halt meg. Róla is elmondhatjuk: a földön egy csillaggal kevesebb, a mennyben eggyel több.

A csepeli zeneiskola 2002-ben felvette Fasang Árpád nevét, pedagógus kórusfesztiválokon kiadják a Fasang Árpád-díjat, mi pedig most két kő előtt állunk meg. Áldott legyen Benkő István lelkész és Fasang Árpád tanító emléke!

KOSZORÚS OSZKÁR

(Elhangzott 2014. április 27-én
Orosházán, az evangélikus
gyülekezetértörténeti emlékparkban.)

A pünködsi zászlóánya

Máig ható példaként állhat előttünk, hogy a több mint százharminc év előtti Orosházán az evangélikus gyülekezet milyen rangos szereppel bírt településünk közéletében. Alábbiakban az 1883. május 20-ai pünkösdvasárnap történéseit kíséreljük meg az olvasó elé idézni. Az Orosházi Újság is hírt adott róla, hogy néhány hónappal házasságkötésük után hamarosan sor került Veres Józsefné, az ifjú papné első közéleti szereplésére. Igencsak jeles eseménynek számított, hogy az 1877-ben alakult orosházi Iparos Ifjúság Önképző és Segítő Egylete 1883-ban szép zászlót készíttetett és zászlóanyául Veresné Horpácsy Júliát kérte fel. Az akkori Orosháza szinte egészét megmozgató ünnepség elbeszélésére jelen írásunkban nem vállalkozhatunk, de a főbb mozzanatok felidézése is jól érzékelteti az ünnepség nagyszerűségét.

A szervezetséget jelzi, hogy a gyülekezés színhelyén az egyletek, testületek mellett az érdeklődő lakosság számára is helyet biztosítottak. Az ünnepély díszének emelésére felkért „koszorúleányok” a zászlóanya lakása – a Felvégi parókia – előtt gyülekeztek. A verőfényes szép tavaszi nap kedvezett a rendezvény sikerének. Már kora délután nagy néptömeg hullámozott az utcákon. Különösen az evangélikus templom előtti téren, az eseményre várva.

Az egyleti helyiség előli gyülekezőhelyről az indulás a zászlóanya lakása elé délután négy órára volt kitűzve. A menet élén

Kovalcsik József egyleti tag haladt a még ki nem bontott, felavatásra váró zászlóval. Jobbján a gyulai, balján pedig a békéscsabai iparos ifjúsági egyletek zászlóvivői, egyleti lobogóikkal. Mögöttük az egyletek tisztviselői és az összegyűlt nagyszámú közönség lépdelt. A menetet a helybéli első zenekar kísérte, mely a Rákóczi-indulót játszotta. Az önkéntes tűzoltóegylet tagjai pedig rendfenntartói szerepet kaptak.

A koszorúleányok mindannyian fehérbe öltözöttek jelentek meg a zászlóanya lakásán, az egyikük, Mátyus Róza egy szép virágcsokrot nyújtott át az ifjak nevében. Mikor a menet is megérkezett a zászlóval a zászlóanya lakása elé, ott az iparos ifjúsági egylet elnöke, Székács József ismételtlen felkérte Veres Józsefné Horpácsy Júlia úrnőt a zászlóanyaságra. Ő a megtiszteltetést elfogadva meleg szavakkal mondott köszönetet, és emlékül egy értékes fehér selyemszalagot kötött a lobogó nyelére. A szalag egyik oldalán: „Veresné Horpácsy Júlia”, másik oldalán: „1883. május 14.” olvasható, arany betűkkel gazdagon kivarrrva. A szalag felkötésekor bontották ki először a zászlót, amely a jelenlévőkből őszinte megelégedést váltott ki.

A két méter hosszú és másfél méter széles zászló nehéz kék selyemszövetből, vastag arany rojttal ellátva, közepén hímzett arany babérkoszorú egyik oldalán: „Szorgalom, ész, becsület művét koszorúzza szerencse.” A másik oldalán: „Az orosházi iparos ifjúsági egylet 1883.” felirat díszítette. Feltétlenül említést érdemel, hogy ez volt az első zászlóavatás Orosháza történetében. A zászlóanyát szíves adományáért lelkesen megéljenzették. Ezután az evangélikus

templom mellől megindult a díszes menet az egyleti lobogóval a zászlóanya és 54 koszorúspár, valamint óriási közönség által kísérvé a község háza elé, majd onnan az Alföld Szálló nagytermébe. A menet élén Mátyus István egyleti jegyző haladt, karján Veresné Horpácsy Júlia zászlóanyával.

A szállóban a karzattal szembeni emelvényen a zászlóanya foglalt helyet, aki hosszú uszályos fehér atlaszruhát viselt, jobbán az ünnepi szónok, Veres József lelkész, balján az egyleti elnök, Székács József kapott helyet.

Az ünnepélyt az iparos ifjúság dalkara nyitotta meg a himnusz eléneklésével, melyet Ritter János evangélikus tanító vezényelt és tanított be. Ezt követően Veres József evangélikus lelkész, az iparos ifjúsági egylet tiszteletbeli elnöke mondott hosszú, szívhez szóló ünnepi beszédet. Ennek végzetével következett a szokásos szegbeverés. A szegbeverők névsorából néhány ismeretesebb személyiség: az első szeg Veresné Horpácsy Júlia, a második Veres József lelkész ütötte be, a továbbiakban következett még Eördögh Lajos szolgabíró, dr. László Elek orvos, Harsányi Sándor evangélikus lelkész, Lehoczky József római katolikus pap, Mikolay István ügyvéd, és még sokan mások... Az ünnepség hajnalig tartó ballal zárult.

Jó egy hónappal a zászlóanyaság után Veres Józsefné Horpácsy Júlia szívét a tényleges anyaság öröme is betölthette, júniusban megszületett első gyermekük, aki az édesapja által kiszolgáltatót kereszttségben az Ilona Margit nevet kapta.

VERASZTÓ ANTAL

Nyári programok a leánygyülekezetekben

- Hittanos napközi tábor Szentetornyán, alsós diákok számára. Időtartama: 2014. június 30-tól július 4-ig.
- Hittanos napközi tábor Szentetornyán felsős diákok számára. Időtartama: 2014. július 7-től 11-ig.
- Gyermek- és ifjúsági tábor Lucfalván. Időtartama: 2014. július 14-től 19-ig.
- A kardoskúti falunapon ökumenikus istentisztelet lesz 2014. július 19-én, 9 órakor a templomban, majd Ramasz Imre sírjának megkoszorúzása.
- „Közös asztal” cigánymissziós konferencia Szarvason. Időtartama: 2014. augusztus 14-től 18-ig.

Az I. világháború orosházi evangélikus halottai II.

„Az igazság és a becsület parancsolta a Monarchiának ezt a lépést” – mondta a hadba lépéskor gróf Andrássy Gyula volt belügyminiszter.

1914. július 31-én elindult a monarchiában az általános mozgósítás, majd augusztus elején a sorozás. Sokan tüntettek a háború mellett, a lányok, asszonyok virágokkal díszítették a frontra induló katonavonatokat, sapkákat, fegyvereket. Aztán augusztus 6-án Ausztria–Magyarország, Szerbia mellett hadat üzent Oroszországnak is. Már az első hetek után megérkeztek Orosházára is a döbbenetes hírek a szeretett fiú, a házasárs, az apa haláláról. Kálmán Rezső lelkész 1925-ben közzétett egy kis füzetet „Az orosházi evangélikus hősök emlékezete” címmel. Ebből válogatjuk ki folyamatos ábécé-rendben az első esztendő elesettjeit. Bizonyára ma is vannak közöttünk olyanok, akik nagyapjukat, dédapjukat, annak testvéreit vagy más rokonukat gyászolják a 100 esztendeje elhunytakban. Emlékük legyen áldott!

1914-BEN HALT HŐSI HALÁLT

- *Gabnai Sándor* honvéd, 4. honvéd gy. e. 27 éves, Kárpátok
Gabnai György–Tomba Zsuzsanna
Felesége: Csizmadia Erzsébet
- *Gombkötő Bálint* őrmester, 101. gy. e. életkor nincs, Szerbia
Gombkötő István–Fehér Julianna
Felesége: Tóth Róza
- *Gombkötő Lajos* gyalogos, 101. gy. e. 32 éves, Szerbia
Gombkötő József–Séllei Julianna
Felesége: Benkő Julianna
- *Gombkötő Pál* őrvezető, 2. honvéd gy. e. 37 éves, Nis
Gombkötő Pál–Zsedényi Erzsébet
Felesége: Németh Mária
- *Gulyás Szabó József* honvéd, 4. h. gy. e. 21 éves, orosz harctér
Gulyás Szabó József–Takács Julianna
- *Győri Bálint* honvéd 4. honvéd gy. e. 32 éves, orosz harctér
Győri József–Szűcs Zsuzsanna
Felesége: B. Horváth Mária
- *Halustyik Péter* gyalogos, 101. gy. e. 22 éves, Silják
Halustyik Pál–Lunk Mária
- *Hári János* honvéd, 4. honvéd gy. e. 30 éves, orosz harctér
Hári János–G. Szabó Sára
Felesége: Tóth Zsuzsanna
- *Hegyi Lajos* gyalogos, 101. gy. e. 31 éves, orosz harctér
Hegyi János–Tóth Erzsébet
Felesége: Bencsik Horváth Emília
- *Héjjas György* gyalogos, 101. gy. e. 26 éves, Galícia
Héjjas József–Baranyai Katalin
- *Horváth Antal* honvéd, 4. honvéd gy. e. 47 éves, Decs
Horváth Imre–Hegedűs Zsuzsanna
Felesége: Szemenyei Mária
- *Horváth György* gyalogos, 101. gy. e. 28 éves, Bécs
Horváth Sándor–Kabódi Katalin
Felesége: Mislai Julianna
- *Horváth György* őrvezető, 101. gy. e. 32 éves, Gradina
Horváth István–Jávorszik Julianna
Felesége: Paulik Etel
- *Horváth György* gyalogos, 101. gy. e. 23 éves, ismeretlen helyen
Szülei nincsenek feljegyezve
- *Jankó József* őrmester, 4. honvéd gy. e. 37 éves, Mitrovicza
Jankó Bálint–Beta Éva
Felesége: Rajki Mária
- *Jávorszik Sándor* szakaszvez. 101. gy. e. 24 éves, Chirov
Jávorszik Pál–Mislai Mária
- *Kabódi Mihály* gyalogos, 101. gy. e. 28 éves, Sátoraljaújhely
Kabódi Mihály–Dimák Zsuzsanna
Felesége: Fojváczki Ilona
- *Kardos Ernő* őrvezető, 101. gy. e. 29 éves, orosz harctér
Kardos István–Kristó Julianna
Felesége: Tóth Julianna
- *Keresztes Sándor* őrvezető, 4. honv. gy. e. 35 éves, Szerbia
Keresztes József–Deák Julianna
Felesége: Gabnai Etel
- *Kertész János* gyalogos, 101. gy. e. 21 éves, Krusevác
Kertész Antal–Tetlák Zsuzsanna
- *Kiss Mihály* honvéd, 4. honvéd gy. e. 29 éves, Galícia
Kiss Mihály–Göndös Julianna
Felesége: Rajki Etel
- *Kotolák György* honvéd, 4. honvéd gy. e. 31 éves, Iskegzinna
Kotolák György–Varga Zsófia
Felesége: Kardos Erzsébet
- *Kovács József* tizedes, 101. gy. e. 24 éves, Szerbia
Kovács István–Nyári Róza
Felesége: Forján Ilona
- *Kovács Lajos* honvéd, 4. honvéd gy. e. 31 éves, orosz harctér
Kovács András–Horváth Mária
Felesége: Horváth Zsuzsanna
- *Kulcsár Antal* honvéd, 8. honvéd gy. e. 34 éves, Siljak
Kulcsár Mihály–Szemenyei Erzsébet
Felesége: Horváth Róza
- *Lichtenstein János* honvéd, 4. h. gy. e. 36 éves, Nis
Lichtenstein János–Baranyai Zsuzsanna
Felesége: Farkas Mária
- *Lódi Sándor* gyalogos, 101. gy. e. 30 éves, Grjbon
Lódi István–Sonkolyos Julianna
- *Lódi Sándor* honvéd, 4. honvéd gy. e. 28 éves, ismeretlen helyen
Lódi István–Sonkolyos Erzsébet
Felesége: Horváth Sára
- *Lövei Antal* őrmester, 101. gy. e. 21 éves, Baligrod
Lövei Mihály–T. Molnár Julianna
- *Makula József* gyalogos, 101. gy. e. 28 éves, Chirov
Makula István–Szente Zsuzsanna
Felesége: Szabó Ilona
- *Mádai Sándor* ü.-i katona, 4. h. gy. e. 29 éves, Zagorc
Mádai István–Horváth Erzsébet

KOSZORÚS OSZKÁR

(Folytatása következik...)

Levéltárunk kincseiből VII.

Az 1836-os *Canonica Visitatio*

A mindenkori püspök (szuperintendens) vezetésével végzett kanonika vizitáció (egyházlátogatás) az egyházközség életének, működésének ellenőrzését szolgálta. Ilyenkor kérdőpontok szerint szerkesztett jegyzőkönyvet vettek fel, amelyben röviden ismertették az egyházközség történetét, az anyaegyház és a filiák állapotát, lélekszámát. Szóltak a templom, a paplak, az iskolák állapotáról, lelkészekről, tanítókról, gazdasági ügyekről és sok mindenről.

Tudomásunk szerint az orosházi evangélikus egyházközségnél az első canonica visitatiót 1836 júniusában végezték Szeberényi János szuperintendens vezetésével. A küldöttség tagja volt Szloboda János, Pest város szenátora, Simon Sámuel békési esperes és Csermák János tótkomlói lelkész. Az orosházi egyházközséget Mikolay István lelkész, Plavec Mihály és Kalmár József jegyzők képviselték. A latin nyelven fogalmazott hatoldalás jegyzőkönyvet Szabó Ádám fordította.

Az I. fő pont 1.) és 2.) alpontjában leírták, hogy az Orosháza területén fekvő anyaegyház „az igen jeles Károlyi–Trautmansdorf György gróf birtoka”. Idézik az első lelkész, Horváth András anyakönyvi feljegyzését, miszerint a Tolna vármegyei Zombán élő evangélikusokat üldözték, imaházuktól megfosztották, amiért kénytelenek voltak elhagyni házaikat, földjeiket és Dénes Sándor tanító vezetésével másik lakóhelyet kerestek. A száműzötteket jóindulattal fogadta báró Harruckern Ferenc, Békés megye főispánja. Itt nemcsak lakóhelyhez, hanem szabad vallásgyakorlathoz is jutottak. Közel egy évet Csabán töltöttek, majd 1744-ben, Szent György napján lefektették Orosháza falu alapjait.

Az idősödő Horváth pap mellé 1783-ban Szimonidesz Jánost választották lelkésznek, majd az egyházközség lélekszámának gyarapodása miatt Ágoston István lett a második lelkész. Az ő korai halála után Szigethy Jánost, később – Szimonidesz Jánost követően – Mikolay Istvánt választotta az egyházközség lelképásztorává.

3.) Az anyaegyház és a külterületek/filiák lélekszáma az ebben az évben (1836) végzett második és utolsó összeírás szerint

10 108, amelyből 5128 férfi, 4980 nő. A hitvallást elfogadók 5883 főt számlálnak, a házaspárok 2060-at. A katolikusokkal, reformátusokkal, nem egyesült rítusú görögökkel keveredettek 16-an vannak. Elkülönülve 13-an élnek. Folyó évben az anyaegyházban és a külterületeken/filiákban 658-an születtek, 425-en haltak meg, 109-en házasságot kötöttek, 57 fiú és 53 lány konfirmált.

4.) A jelenlegi templomot két évig építették, ez derül ki a feliratból a templom kapuja mellett, amelyen a következő vers olvasható: „Isten kegyelméből, második József engedelméből építettett ez a ház, áldott légy oh Oros Ház 1786 Szimonides János p. és Szalay György b. alatt.”

A templom belső hosszúsága 22 öl és 3 láb, a szélessége 7 öl és 4 láb. A déli oldalon hozzáépített rész hosszúsága 6 öl és 3 láb, a szélessége 7 öl és 4 láb. A déli oldalon olvasható egy, a 122. zsolttár első részéből kiemelt felirat. A templom 17 nagyobb és 8 kisebb ablakkal épült. A templom belsejében 155 pad található, nem számolva a templom fala mellett elhelyezett zsámolyokat. Van egy szószék az oltártérben, amelynek a tetején egy kürtöt fújó angyal látható. A szószék aranyozott, sárga színű, ugyanígy az oltár is, amelynek fa borítása rendkívül ügyesen van elkészítve, és kék színű. A lelkészek helye a szószéknel van, amelynek magassága 13 lépcsőfoknyi, szintén sárga színű, aranyozott. Van 3 billentyűsoros orgonája, fehér színnel megfestve, 16 változatban bearanyozva, az elülső részen feljegyezve az összeállítás évét, 6 oszlop felett fekvő, fúvókkal ellátva, elkülönülten elhelyezve. Az oltár közepén, a kép felett, ez a felirat olvasható: „Ezt az Oltárt tsináltatták az Isten ditsőségére az Orosházi asszonyok 1789 eszt-be.” Keresztelőkápolnája nincs, de helyette van egy agyagtál és egy ugyanilyen típusú vizeskorsó. A templomban 3 karzat van, az ülőhelyek elhelyezéséről gondoskodtak. Az orgona a beburkolt első résznel el van választva a karzat többi részétől (népiesen „sorompóval”).

5.) Az egyházközség kegytárgyai. 2 aranyozott vörösréz és 1 aranyozott ezüst kehely, 1 aranyozott ezüst tál az úrvacsora be-

mutatására. 1, az úrvacsora megőrzésére szánt ólomládika, 3 vasszerszám az úrvacsora szentelésére, 2 az 1789-es évből, a harmadikon az év nem látszik. 2 ólomkancsó, 2 agyagkorsó, 4 ólom gyertyatartó az oltáron, 3 kifúvó. 3, a kelyhek befedésére szolgáló takaró, az egyik vörös-arany rojtos selyem, a másik régi vörös selyem, a harmadik kasmír, fekete, rojtos. 2 oltárterítő, az egyik kék selyem, a másik fekete posztó, 1 ugyanilyen fajta a szószékre, 3 énekeskönyv.

6.) Egy aranyozott vörösréz torony három haranggal. A legnagyobb, amely 900 fontos, ez a felirat olvasható: „Az orosházi evangélikus egyházközség öntette Pesten, Eberhard Henrik által, 1818 J. Szimonides, J. Szigethy papok alatt. Felügyelő volt Márton Péter, bíró Pataky András, törvénybíró Horváth Ist, kurátor Tóth Ferencz.” A kisebbik, 500 fontoson ezek olvashatók hazai nyelven: „Öntette az Orosházi Ev(angélikus) Ekk(ézi)a Pesten. Prédikátorok voltak: Szimonides J. Szigethy J. Inspector Marton Pét. Bíró Vági Mihály, Törvénybíró Pusztay Ádám, Curator Sárközi And. 1819. eszt(endő)ben.” A legkisebben, amelyik 100 fontos, ezek vehetők ki (németül): „Joseph Steinstock öntött engem Ofenben (Budán). Orosházi evangélikus egyházközség Békés megyében 1744.”

7.) Az egyházközség jövedelmei: a) Ezek a felajánlásokból, jóakaróktól, adományokból, a négy malomból, a számon tartott befolyó gabonából, az időközbeli kamatokból, az egyházközségben kivetett fejadókból és a borból tevődnek össze. Minden különbség nélkül, egyenlően, személyenként van elosztva. Minden házaspár az otthoni földekről önként fizet 2/4 köből gabonát, a zsellérek 1/4-et, otthonról 1/4-et. A szabadságot katonák otthonról 30 krajcár értéket, a házzal nem rendelkezők 15 krajcárt. Az özvegyek, özvegyasszonyok 12 krajcárt, a béresek 1 forintot, a pásztorok 1 forintot. Továbbá rendelkezik az egyházközség három földtelekkel, ezek közül kettőn a lelkészek laknak, bírva a jövedelmeket, egyiken ugyanígy az iskolai tanítók. Van továbbá 12 krajcár értékű fejadója az egyházközség tagjai között elosztva. Az is-

☞ kola építésére semmi passzív tartozása nincs, de könnyítve van 3900 forint értékű kölcsönnel. A bevétel az előző évben 8726 forint 8 krajcár, a kiadás 8429 forint 57 krajcár. Megtakarítás 296 forint 11 krajcár.
b) A jövedelmek kezelése. Az ezzel való elszámolást a lelkészség végzi, ahol a pénztárat és minden, az általános helyzetet illető

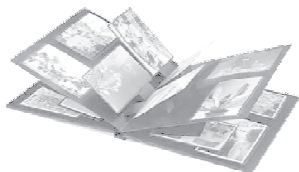
aktákat őriznek. Ez jegyzi az egyházközség gyarapodását, kimutatja a minden évben György napján megült gyűlések számadását, amikor intézkedni szoktak a helyes költségvetésről, az egyházközség kurátorának a jegyzők gyűlése általi kinevezéséről, így egyszer s mindenkorra örök biztonságba helyezve az értékeket.

8.) Az egyházközség levéltára. Ezt a parókián őrzik és szintén a lelkészség kezeli. Az anyakönyv a templomban van egy erre a célra szánt fülkében. Vannak jegyzőkönyvek a jelentésekről, halasztásokról, a helyi gyűlésekről, a Seniorátusról, a számadásokról.

KOSZORÚS OSZKÁR

Fotóalbum

E címmel egy sorozatot indítottunk. Várjuk mindazok jelentkezését, akik egy-egy régóta őrzött fotójukat szívesen közzétennék lapunkban. Olyan, a 19. és 20. században készült fényképekre gondolunk, melyek evangélikus egyházközségünkhöz vagy a leányegházakhoz kapcsolódnak. Lehetnek régi orosházi evangélikus iskolai fotók, konfirmációról, esküvőről, temetésről készült felvételek. Ábrázolhatják templomunkat, egykori iskoláinkat, egyházi épületeinket. Örülnénk annak is, ha eddig ismeretlen képeket kapnánk régi egyházi alkalmainkról, lelkészeinkről, tanítóinkról, más tisztségviselőinkről. Fontos annak pontosítása, hogy kit vagy mit ábrázol a beadott felvétel, hol és mikor készült. Feltüntetjük a fotó tulajdonosának nevét és (ha tudjuk) a fotográfusét is. Kérjük Olvasóinkat, hogy a lelkészi hivatalba, Csehi József hivatalvezetőhöz (Orosháza, Thék E. u. 2.) juttassanak el, válogatás után, egy jól másolható érdekes fényképet. Most pedig gyönyörködjünk a régi felvételekben!

Evangélikus „Leánykoszorú” Ida nővérrel, a Nőegyleti ház udvarán
(Orosháza, kb. 1932) Beküldő: dr. Hajdú Erzsébet

Tóth Bálint és Szabó Eszter házasságkötése templomunkban. Eskető: id. Koszorús Oszkár
(Orosháza, 1958) Beküldő: Győri Dani József

Szendi-Horváth Magdolna konfirmációi képe
(Orosháza, 1936) Beküldő: Vili Istvánné Szendi-Horváth Magdolna

Kedves Testvérek! **Egyházközségünk** idén is **áldozati vasárnapot hirdet meg**, ezúttal **a Meszes-köz, az Alvégi parókia és a Győry Vilmos tér 1. sz. alatti épület felújítására**. Szeretettel kérjük, ha ezt bármekkora összeggel támogatni tudják, helyezték el egy borítékban (címmel vagy anélkül), s tegyék június 8-án (pünkösdvasárnap) az oltár előtti asztalra. **Köszönettel vesszük azt is, ha valaki később tud hozzájárulni** a munkákhoz, **ezt személyesen a Lelkészi Hivatalban teheti meg**. Őszintén reménykedünk testvéreink gyülekezetünket anyagilag is hordozó felelős szeretetében.

Ó, jertek, énekeljünk!

Márciusban kaptuk a kedves meghívást Kutyejnė Ablonczy Katalin főszervezőtől Békéscsabára, az első evangélikus kórustalálkozóra. A csütörtöki próbában még kétségesnek látszott a két nap múlva esedékes fellépés, többek megbetegedése miatt, de végül jó hangulatban indult május 17-én az orosházi Vivit kórus.

Szombaton fél háromkor volt az indulás előtti utolsó próba. Karvezetőnk meggyógyult annyira, hogy vállalta a basszus szólam éneklését és vezetését, így Kecskés Norbira maradt a tenor szólam egyedüli éneklése – ez biztos egy hangon fog megszólalni...

Megérkezésünkön már javában folytak a beéneklések. A nagy létszámú (20-30 fős) kórusok láttán kicsinek éreztem a mi 7 fős csapatunkat, de Dávid is kicsi volt Góliáttal szemben.

Mi is megtartottuk a helyszíni próbát. Kórusvezetőnk megállapította, hogy a Kistemplomnak nagyon jó az akusztikája, jól fogunk szólni, ha megfelelő artikulálással kihasználjuk az énekek dinamikáját.

A műsort a mezőberényiek énekkara kezdte, akik szlovákul szólaltatták meg a miatyánkot. Őket a Kondorosról érkezett kar követte, három szólamú egyházi kórusműveket énekelve.

A pécsi kórus két részletben lépett fel: először orgonakísérettel a karzatról, majd Kutyej Pál igehirdetése után ismételt el-kápráztatták énekükkel a jelenlevőket. A kórus 30 évnél nagyobb múltra tekint vissza, és ez nagyon meglátszott a gyönyörű hangzáson. 12 férfihang erősítette csapatukat.

Ilyen előzmények után – mindent az Úrra bízva – mi is kiálltunk az oltár elé. Kőszegi-Németh József röviden bemutatta a Vivit kórust, megemlítve hogy mi vagyunk a legfiatalabbak a kórusok közül, mindössze másfél éves múltra tekinthetünk vissza. Ihász Beatrix lelkesítő pedig a dalokat konferálta fel.

Az „Ó, jertek, énekeljünk!” első sora után már tudtam, hogy nem lesz gond, mindenki egy szívvel és lélekkel, mindent beleadva szépen énekeltek.

A művek összeállítása az egyházi ünnepeket emelte ki, így jutottunk el adventtől a feltámadásig. Jó ötlet volt lezárásként a Deep River (Zúgj, hullám...) néger spirituálé éneklése, ami egyszerismind megkoronázta addigi fellépésünket dallamával és érzelmvilágával. Az éneklés alatt, és persze utána a vastaps nyomán is a végtelen szeretet és boldogság érzése vett erőt a lelkünkön, hogy az Úr az ember minden munkáját megsegíti. Bár kis létszámban szerepeltünk, de a közönség – látván elhivatottságunkat, amellyel lélekből énekelünk az Úrnak – hosszas tapssal jutalmazott min-

ket. Utána többen megállítottak, és gratuláltak a kórusnak, amiért 7 fővel ilyen gyönyörűen tudott megszólalni.

Az ámulatot tovább fokozta a helyi kórus, akik 17 éve énekelnek együtt. Az összejövetelt az ő színes és színvonalas műsoruk zárta.

Emelte a hangulatot, hogy a szereplő kórusok együtt adták elő a „Soli Deo gloria” című kánont.

Az éneklésben megéhezett kórusokat szeretetvendégség várta. Finomabbnál finomabb süteményektől roskadoztak az asztalok.

Kondor Péterrel közösen elmondott asztali áldás után az orosházi csapat meglepetésként elénekelte az „Állatok” rögtönzött ellenpontja többszólamú „állatságát”, melyben a kakukk Aranyi Zsuzsanna, a kukk Hoffmann Ágnes, a macskák Lestyán Mihályné és Ihász Beatrix, a kutya Kecskés Norbert hangokkal szemben Kőszegi-Németh József és Györgyi István adta a jóhangulathoz az alapot, a közönség nagy derűségére.

Összességében szereplésünk Istentől áldott, jól sikerült megmérettetés volt, amit kár lett volna kihagyni, mert átéreztek, hogy az éneklés által lélekben együtt épültünk. Köszönet ezért karnagyunknak: Kőszegi-Németh Józsefnek.

Bízom abban, hogy e sorok hatására sokakban indul készlet, hogy csatlakozzanak a Vivit kórushoz.

GYÖRGYI ISTVÁN
gyülekezeti presbiter
kórustag

Mesemondó-verseny

Iskolánkban már hagyományként beszélhetünk Székács tanulmányi verseny megrendezéséről, amelyen mesemondásból is megmérettetik magukat kisdíákjaink.

Az idén az 1–2. évfolyamos tanulóknak verses állatmeséből, míg a 3–4. osztályosoknak külföldi állatmeséből kellett felkészülniük. Sok tehetséges gyermek mutatkozott be ezen a versenyen is. Legjobbnak bizonyult közülük Bolla Márton 2. b osztályos és Kalló Sára 3. b osztályos tanuló, akik iskolánkat képviselték a Madarak és fák napja alkalmából megrendezett városi mesemondó versenyen is, a Vörösmarty iskolában.

Mindkét tanulónk kategóriájában az 1. helyen végzett. Szép eredményükhöz ezúton is gratulálunk, Isten áldása kísérelje további tanulmányaikat!

Olvasóköriünk

Ismét újabb vendégeink voltak az olvasóköriünkben: előbb – áprilisban – Bokor Imre és Péteri Attila Árpád. Mindketten a Magyar Justitia Bizottság alapítói, a magyar közélet mára már megkerülhetetlen résztvevői.

Talán nem járok messze az igazságtól, ha elmondom: e két ember sokat fáradozott a rendszerváltást közvetlenül megelőző időszakban azért, hogy a kádári szocializmus minél előbb átadassék az enyészetnek, és helyére egy demokratikus(abb) társadalmi formáció érkezzen Magyarországra.

Bokor Imre katonaprofesszor 1989-ben alaposan felgyorsította ezt a folyamatot „Kiskirályok mundérban” című könyvével. Akik véletlenül nem olvasták, csak mások elmondásából értesülhettek arról, hogy e könyv hatására menesztették Czinege Lajost, a Magyar Néphadsereg legfőbb urát. Ő volt, aki hatalmával, elvtársi kapcsolataival visszaélve alaposan megdézsmálta a magyar állam tulajdonát. Saját vadászparkot hasított ki közterületekből, saját házat honvédségi anyagokból, honvédségi gépekkel és élő munkaerővel építtette fel. A botrány nagyobb szót a vártnál, hiszen Czinege

1956 novembere óta, mint a Kádár-kormány alapító tagja, az érinthetetlenek kasztjába tartozott. Németh Miklós miniszterelnök azonban rövid úton kitéte a szűrét.

Péteri Attila Árpád a rendszerváltás kezdetén, 1990-tól, mint szorgalmas krónikás, nyomon követte az új parlament minden napjait. Manapság a Magyar Justitia Bizottsággal kapcsolatos eseményeket hozza a nyilvánosság tudomására, nem feledkezve meg a „Gloria Victis” alapítvány híreiről sem. (Jóleső érzéssel töltött el mindannyiunkat, hogy az est keretében dedikált „Vörös vírus” című Bokor Imre-könyv eljutott az Egyesült Államokba is, egy volt orosházi 56-oshoz, Bartucz Lajoshoz.)

Május 14-én Szentí Tíbor író, néprajzkutató tette tiszteletét körünkben. A többkötetes alkotó a vásárhelyi pusztá szerelmese, a tanyavilág jeles kutatója, sok hallgatót vonzott a beszélgetésre. A téma izgalmasabb fordulatot vett, mikor kiderült, hogy a tézisítés milyen komoly károkat okozott a magyar társadalom szerkezetében is, mivel a tanyákból elűztek nehezen illeszkedtek be a panellakások dzsungelében,

adták fejüket ingázásra, hogy valahol megszervezzenek segéd munkásként biztosítsanak mindössze szűkös megélhetést családjuknak.

Aprópó család... A tanyai családmódel négy gyermekkel számolt, a folytonos munkálatok igényei miatt. A „kolhozosítással” az egyik világ köszöntött Magyarországra. Nemcsak a tanyák, de a tanyai művelődés helyszínei – az olvasóköriök, a tanyai iskolák – is elsüllyedtek a szocializmus iszapjában.

A tervekről...

Június 11-én – szokás szerint a hónap második szerdáján – 17 órakor tartjuk nyári szünet előtti foglalkozásunkat. Meghívott vendégünk Bogár László közgazdász, egyetemi tanár. Az Antall-kormány és az első Orbán-kormány volt államtitkára a gyülekezeti házban tart várhatóan izgalmas helyzetelemzést mindennapi gondjainkról, esélyeinkről.

Köszönet mindenkinek, aki részt vett eddigi összejöveteleinken és külön köszönet lelkeszeinknek, akik személyesen is bekapcsolódtak munkánkba.

VARGA ZOLTÁN

Hősök napi megemlékezés

Kardoskúton évek óta hagyomány, hogy május végén együtt emlékezünk a kardoskúti templomban a két világháború elesettjeire, hős katonáira. Idén május 18-án, 14 órára megtelt a templom megemlékezőkkel. Az ökumenikus istentiszteleten most Gáncs Péter evangélikus elnök-püspök és Dr. Kiss-Rigó László szeged-csanádi megyés püspök is szolgált, a helyi lelkészek mellett. Gáncs Péter püspök úr a 46. zsoldár szavaival köszöntötte az egybegyűlteket, kiemelve, hogy az „Erős vár a mi Istenünk!” köszöntést e zsoldár ihlette. A vár – védelmi feladatain túl – jelenleg befogadó, mivel nyitottak a kapui. A hit megtartó és közösségteremtő erejére is ráirányította figyelmünket. Dr. Kiss-Rigó László püspök János evangéliuma 14. fejezete alapján

beszélt, a személyes hit fontosságát kiemelve. Nem elég, hogy hozzácsapódnak valamilyen közösséghez – hangsúlyozta – tudatosan kell felvállalnunk kereszténységünket.

Idén emlékezünk meg az I. világháború kitérésének 100. évfordulójáról, mondta köszöntőjében Lengyel György polgármester, majd az ünnepség részeként az iskolások versekkel és énekekkel idézték fel a katonavilágot. A Kardoskúti Főnix Kulturális Egyesület tagjai pedig Hencsei Kálmán könyvéből olvastak fel katonaleveleket. A 6 éves csanádapácai Rakonczai Bíborka, Karády-dala zárta a műsort, mely után a jelenlévők és az önkormányzat képviselői elhelyezték a megemlékezés koszorúit, virágait a település három emlékművénél és a katonák sírjánál. (LJ)

Fénysugár-híradó

„Gyermek voltam, meg is öregedtem,
de nem láttam, hogy elhagyatottá lett
az igaz...” [Zsolt 37,25]

Feltámadás ünnepe előtti lapzártánk óta lelki és szellemi tartalomban gazdag hetek állnak mögöttünk.

Hozzátartozik életünkhöz, hogy rendszeresen járunk a vasárnap délelőtti istentiszteletre, érdeklődéssel hallgatjuk lelkészeink igehirdetéseit, szót váltunk a gyülekezet tagjaival. Ugyanígy készülődünk a kedd délutáni összejöveteleinkre és az áhítatra, a csütörtök esti istentiszteletre. Az elmúlt esztendőben valóban kialakult egy

házi evangélikus tanító, országos hírvé zeneszerző emlékkövét helyeztük el.

Nagy szeretettel és örömmel vártuk egyházi óvodánk Maci csoportját, akik szép műsorral kedveskedtek anyák napja alkalmából, mi pedig süteményekkel és teával vendégteltük meg az apróságokat és az óvónéiket.

Mindnyájunknak tetszett Pál Tamásné Judit, gimnáziumi tanárnő, tagtársunk igen érdekes, sok szép fotóval illusztrált előadásának második része, spanyolországi útjáról.

Voltak közülünk az evangélikus olvasókör Bokor Imre estjén, majd legutóbb Szent Tibor író, néprajztudós beszélt Csiz-

galmazott esperes és Ördög Endre igazgatólelkész, akik megosztották gondolataikat az érdeklődőkkel. Ugyancsak a könyvtár tartott emlékezőestet Károlyi Fülöp Béla igazgatóról, aki sok könyvet írt és nyugdíjasként evangélikus gimnáziumunkban tanított.

Régi ipartörténeti emlékekben gyönyörködhettünk a helyi múzeumban, majd a bécsi Rupprich Péter és a pesti Szentgróti Zsolt magas színvonalú előadásait hallgattuk meg Thék Endréről.

A múlt időszak legszebb élménye volt, amikor is ellátogattunk Békéscsabára, a Munkácsy Mihály múzeumban megrendezett „Munkácsy 170” kiállításra. Miután voltak, akik először jártak ott, végignéztük a régészeti, a természettudományi, a hagyományos paraszti életet és gazdálkodást bemutató kiállításokat is. Megcsodáltuk a hatalmas üvegpadlós térképet, a Békés megye történetéről és jeleiről szóló kiállítást. A fő dolog mégis a világhírűvé vált Munkácsy Mihály páratlanul szép festményeinek megtekintése volt. Ezekben gyönyörködtünk, egyúttal megnéztük az életéről és munkásságáról szóló filmet, valamint az igen gazdag Munkácsy-relikviagyűjteményt. Ezután átsétáltunk a Munkácsy Emlékházba, ahol szintén sok festmény és a festő korát idéző emlék között töltöttünk egy órát.

Május 29-én egy rendkívül szórakoztató színházi előadást tekintettünk meg a művelődési központban, Topolcsányi Laura „Szellem a spájzban” című komédiáját. Mindannyian szép emlékeket őrzünk erről az alkalomról.

Hamarosan pünkösd, a Szentlélek eljövételének és az egyház megalapításának ünnepe. Áldott pünkösdöt kívánunk a Harangszó minden kedves olvasójának!

KOSZORÚS OSZKÁRNÉ

Munkácsy,

összetartó kis közösség, számon tartjuk egymást, megosztjuk bánatunkat, örömminket. Igyekszünk kicsit hozzájárulni mindnyájunk életminőségének javításához.

Többen jelen voltunk a templomunkban megtartott hagyományos városalapítási hangversenyen, valamint másnap ugyanitt az Orosháza telepítésének 270. évfordulójára rendezett szép ünnepségen.

A következő vasárnapi istentisztelet után is bensőséges ünnepség volt, amikor megújult gyülekezetértörténeti emlékparkunkban a sokunk által még ismert Benkő István egykori lelkész és Fasang Árpád ors-

madia Imre önéletíró maradandó értékű munkásságáról és a néhány évtizede még népes tanyavilág eltűnésének okairól.

Szomorúan vettünk búcsút tagjainktól, Gombkötő Pálné Irénkétől, előzőleg Szendi-Horváth Ellától és Berta Sándorné Lenkétől. Emléküket megőrizzük.

Nemcsak egyházközségünk alkalmain veszünk részt, de rendszeresen ott vagyunk a városi kulturális eseményeken is. A Justh Zsigmond Városi Könyvtár sokunk érdeklődésére számot tartó alkalmat rendezett „20 éves az Orosházi Harangszó” címmel. Az úgynevezett beszélgetős esten jelen volt lapunk egyik alapítója, Ribár János nyu-

Ifjúsági kirándulás

2014. május 1-jén buszos kiránduláson volt a rákóczi evangélikus ifjúság, de orosházi fiatalok is csatlakoztak. Kísérőként velünk volt néhány szülő. (A nap a 111. zsoltárral vette kezdetét: „Emlékeztetések tette csodáit, kegyelmes és irgalmas az Úr”.)

Két kisbusszal indultunk útnak. Első állomásunk a néhány éve nyílt sziklakórház múzeum volt. Ez a budai vár alatt található, s a második világháborúban és az 56-os forradalom alatt használták. A Várhegy mélyén kb. 10 km hosszúságú barlang- és pincerendszer kanyarog, melyet az ott lakók folyamatosan használtak, bővítettek, átalakítottak. A II. világháború előestéjén a járatokat megerősítették, a lejáratok számát korlátozták, a sokszor különálló járatszakaszokat egybenyitották. Mindezt azért, hogy a 10–15 m mélységű járatrendszer óvóhelyként szolgálhasson az esetleges bombázások során. Az orvosi ellátást a Vöröskereszt önkéntes ápolói segítették, igen nagy számban. A létesítményt 300 ember befogadására tervezték, de Budapest ostroma alatt teljesen megtelt sebesültekkel, szemtanúk beszámolóit szerint 650–700 embert is

bezsúfoltak. Továbbá aki nem fért a kórházrészbe, azt a barlangrendszerbe nyíló több átjárón keresztül barlangtermekben, hordályakra és szalmaszákokra fektetve helyezték el. A járványok, valamint az eszköz- és gyógyszerhiány miatt a halálzási arány igen magas volt.

A kiállítás valóságosan mutatja be a múlt századi eseményeket. A csoportból sok fiatal elborzadt a háború véres valóságán. A videojátékokon felnőtt nemzedék ingerküszöbét is meghaladta a tárlat. Egyébként nemcsak korabeli orvosi eszközöket lehet megtekinteni, viaszbábuk adják

vissza élethűen az akkor élt emberek fájdalmát és szenvedését.

A múzeumlátogatás után – sok százezer emberhez hasonlóan – ingyen tekinthettük meg a műrepülő bementőjét, majd a versenyautók körei következtek, de ezt a nagy tömeg miatt kevésbé tudtuk megtekinteni, ezért inkább a Gellért-hegy panorámájában gyönyörködtünk. A fiatalok megismerkedhettek Gellért püspök mártír életével és halálával is. Az esti órákban a közönség élményével és nem mindennapi tapasztalatokkal gazdagodva tértünk haza.

LACZKI JÁNOS

„Szedjük össze magunkat!”

Körzeti megbízottainkról

Nemrégiben egy új, a gyülekezeti életet segítő csoport alakult. Tagjait (gyakorlati okokból) körzeti megbízottaknak nevezzük. Tulajdonképpen ez egy régi-új feladatkör: régi, mert valamikor volt egy hasonló szerveződés, és új, mert a megoldani való dolgok manapság már más formában és értelemben jelentkeznek.

Ki a körzeti megbízott és mik a feladatai?

A körzeti megbízott a reá bízott városrész gyülekezeti kapcsolataiért felelős. Olyan, a környezete szemében hiteles ember, akiről tudják, hogy az evangélikus gyülekezet aktív tagja, és bizalommal fordulnak hozzá.

Első és legfontosabb feladata a kapcsolattartás, az információgyűjtés és -átadás, a

felmerülő kérdések megválaszolása, az egyházköztség hitéleti és segítő lehetőségeinek bemutatása. Ilyen módon közvetít a lelkesek, a hivatal, a szeretetszolgálat, a gyülekezeti nővéri szolgálat és az idősothtonok között. Így éri el azt, amit a cikk címe is üzen: „összeszedhetjük általa magunkat”, azaz feltérképezhetőek új vagy eltávozott, netán elfeledett emberi kapcsolataink, a helyi evangélikusság. Nagy a feladat, hiszen Orosháza lakosainak száma mintegy 28 ezer fő, ebből nyilvánvalóan sokkal többeknek lehetnek gyökereik.

Hány körzeti megbízott van és hogyan értendők a körzetek?

Orosháza város területét a könnyebb szervezés szempontjából 8 körzetre osztottuk fel. Ez a módszer már jól működik a

gyülekezeti levelezésben, például amikor áldozati vasárnapra küldünk hívatást levélben. Az új most az, hogy ezeken a területeken legalább két-két testvér veszi kezébe a fenti feladatokat. De jelen vannak megbízottaink iskolánkban, óvodánkban, szeretetszolgálatunkban és a helyi idősothtonokban is.

Hova érkeznek be az információk?

Az újonnan befutó adatok elsődlegesen a Lelkeszi Hivatalba érkeznek, de a körzeti megbízott tudja, hogy mely kéréssel célirányosan hova induljon. Például szociális ügyben a szeretetszolgálathoz, kazuálé vagy lelkeszi látogatás kérése, új cím felvétele miatt a hivatalba, egészségügyi okból a gyülekezeti nővérhez fordulhat.

Kik az egyes körzetek megbízottai?

- 1.) Mihutz Margit, Kovács Csilla,
Szöllősiné Kassai Judit
- 2.) Hajdu Attila, Kiss Piroska
- 3.) Gavallérné Koszorús Éva,
Berta Tünde, Csécsesi Pálné
- 4.) Szokodi László, Bánföldi Gábor
- 5.) Kissné Betkó Katalin, Tarr István
- 6.) Feketéné Varga Mónika,
Dr. Horváthné Csepregi Terézia

- 7.) Kovácsné Keller Erika,
Varga-Dudás József
- 8.) Halupa József, Györgyi István,
Tóth Andrea, Bartáné Király Irén
Az evangélikus iskolában Berta Tünde,
Hajdu Attila és Feketéné Varga Mónika, az
óvodában Gavallérné Koszorús Éva és Mi-
hutz Margit, a szeretetszolgálatnál Kiss Pi-
roska és Kovács Csilla, az időszothonokban
Csécsesi Pálné, dr. Horváthné Csepregi Te-

rézia és Szöllősiné Kassai Judit, a Táncsics Gimnáziumban Bartáné Király Irén, a családi gondozásért Tóth Andrea a felelős.

Kérjük, segítsék a körzeti megbízottak munkáját, forduljanak hozzájuk bizalommal, hívják fel figyelmüket kereső, hiányt szenvedő vagy elfeledett társainkra!

SZÖLLŐSINÉ KASSAI JUDIT
gyülekezeti nővér

Egy teljesen rendhagyó ügyintézés, teljesen rendes emberekkel

Egy verőfényes tavaszi délutánon két úriember csendes készülődésbe fog a gyülekezeti ház udvarán. Előkészítik a szolgálati gépkocsit, a sofőr már a kezében tartja a szükséges úti okmányokat, a gépkocsi használati engedélyét. Plédet hoznak, ásványvizet készítenek be, ellenőrzik a jármű állapotát. Indulásra készek.

Semmi különös, csak segíteni indulnak. Egy mozgásában erősen korlátozott testvért visznek el hivatalos ügyintézésre. A segítségre szoruló egy bérház sokadik emeletén lakik, és akármilyen ellentmondásos is, éppen rokkantsági ügyben kell eljárnia az okmányok meghosszabbítása miatt. A személyes megjelenés elengedhetetlen – ha van is más megoldás, nem kivitelezhető. A hivatal ugyan nincs túl messze, de ilyen állapotú embernek végtelen távolság. El kell jutni valahogy. A már említett két férfi arra vállalkozott, hogy segítenek ebben.

Megérkeznek a lakáshoz, felmennek. Az útra készülő beteg felöltöztetve várja a segítőköt. Beültenek kerekesszékebe, és óvatosan, minden mozdulatot előre megtervezve, lassan, lépcsőről lépcsőre leereszkednek a földszintre. Kinn a beteget átemelelik az autóba, figyelnek a kényelmes elhelyezkedésére. Összecsukják a kerekesszéket, valahogy belegyömöszölik a csomagtartóba. Ha mindez és mindenki megvan, mehetnek.

A hivatalhoz érve az első probléma, amivel szembesülnek: nincs parkolóhely. Se rokkantnak, se egészségesnek. De se baj, hiszen szép az idő, egy kis levegő mindnyájuknak jó lesz. Kerekesszéket kiemelni, kinyitni, beteget kiemelni, lábtartót fixálni, és az egyik fiú már tolja is az ügyintézési vá-

gyót a tetthelyre. A sofőr pedig elindul parkolóhelyet vadászni. Kellemes meglepetés, hogy épp elkészült a felvezető rámpa, és talán ők az első használatba vevők. De a földszintnél nem jutnak tovább: a hivatali helyiség az első emeleten van – pillanatnyilag vagy átmenetileg – és a rokkantsági ellátásra váróknak fel kell oda jutni. Meg kell várni a sofőrt, hogy ketten együtt felvihessék az emeletre. Újra összpontosítás, erős, de óvatos mozdulatok, egy lépcsőforduló, és felértek. Szerencse, hogy előre be lehetett jelentkezni, így az ügyintéző már várja a klientst.

Egy kis pihenés és indulhat az adategyeztetés, űrlapok kitöltése, aláírás. Még egy fénykép kell, de ahhoz be kell bűvészkedni a beteget a kis fiülkébe. Elő a segítőkkel! A hely igen szűk, csak egyikük tud tenni bármit is, nagyon pontosan be kell mérni, hogy mikor merre szükséges egy-egy apró fordítás, mozdítás. Nem teljesen erre tervezték ezt az apró helyiséget. És mégsem fér be! Át kell ültetni a klientst egy székre – erre megint csak erős férfiú kell. Kapaszkodás, emelés, ültetés és kész. Nemsokára a fénykép is. Pár perc és alá lehet írni, át lehet venni az új okmányokat.

Már csak az a feladat, hogy hazajussanak – ugyanaz az út, csak visszafele. Az akadályok természetesen ugyanazok. Fent a lakásban beteg és a segítők kissé fáradtan, de elégedetten köszönnek el egymástól. Megoldották! Legyőztek betegséget, lépcsőt, rámpát, bürokráciát, akadályt. Minden ellenszolgáltatás nélkül, csak úgy, szeretetből.

Kik ők? Ők a „diakóniai fivérek”, a betegmozgató csoportunk. Mindenkinék se-

gítenek orvoshoz, hivatalba, templomba eljutni. Magától értetődő, hétköznapi segítség. Két férfi – és még négy társuk – csendes szolgálata. Álljon itt szerény köszönetül mindegyikük neve: Halupa József, Molnár-Farkas László, Varga-Dudás József, Dimák Péter, Bánföldi Gábor, Szöllősi István.

SZÖLLŐSINÉ KASSAI JUDIT

REVICZKY GYULA: **Pünkösöd**

*Piros pünkösöd öltözik sugárba,
Mosolyogva száll le a világra.
Nyomában kél édes rózsa-illat,
Fényözön hull, a szívek megnyílnak.*

*Hogy először tünt fel a világnak:
Tüzes nyelvek alakjába' támadt.
Megoldotta apostolok nyelvét,
Hirdetése a győzedelmes eszmét.*

*Piros pünkösöd, juttasd tiszta fényed'
Ma is minden bánkodó szívének,
Hogy ki tévelyg kétségbe',
homályba':
Világító sugaradat áldja.*

*Habozóknak oldjad meg a nyelvét,
Világosítsd hittel föl az elmét.
Hogy az eszme szívből szívbé
szálljon,
Diadallal az egész világon!*

*Piros pünkösöd, szállj le a világra,
Taníts meg új nyelvre, új imára.
Oszlasd széjjel mindenütt az éjet,
Szeretetnek sugara, Szentlélek!*

A diakóniai csoport életéből

Alig voltunk túl a karácsonyi ajándék-készítésen és a meghitt ünneplésen, máris új programok vártak ránk: Lázárné Marika ötlete nyomán a farsang megünneplésére készült a csoport. Januári összejövetelünkön színes, vidám farsangi állarcokat készítettünk. Az eseményre meghívtuk a Fénysugár Nyugdijasklub tagjait is. Egy-két nehezen mozgó gyülekezeti tagot is sikerült elhozni az ünnepségre. Lázárné Marika és Rusznák Jolika aktív közreműködésével vidám műsort láthattak az egybegyűltek. Bakosné Sárka vállalta el a műsorvezetést, egy-két humoros elbeszéléssel gazdagítva a műsort. Tompa Pali bácsi citerazenével szórakoztatta az egybegyűlteteket. A műsorról videofelvétel készült, ami megtekinthető.

A farsang nem képzelhető el fánk nélkül, ezzel a kardoskúti Fehér-tó étterem dolgozói lepték meg a résztvevőket. Nekik ezúton is szeretettel mondunk köszönetet a finomságokért. A fánk és tea mellett kellemes beszélgetések zajlottak, s úgy érezzük,

szereketben és meghittségben repült el a délután.

A márciusi összejövetelünk is munkával telt el. A közeledő húsvétra tekintettel megint meglepetést készítettünk. Tojásokat festettünk, igés idézetekkel díszítettünk és csokitójásokkal kiegészítve csomagot küldtünk a Platan és Ezüst Fenyő idősotthon evangélikus lakóinak, jelezve, hogy szeretettel és imádsággal gondolunk rájuk.

Csoportunkból többen részt vettünk a március elején megrendezett Nők Ökumenikus Világimanapjának rendezvényén. Ennek kapcsán merült fel az a gondolat, hogy az orosházi keresztyén gyülekezetek a karitatív munkában is összedolgozhatnak. Minden egyháznál vannak önkéntes segítők, beteglátogatók, gondozók... talán jó lenne ezt együtt, egymást segítve folytatni. Elhatároztuk, hogy egyik összejövetelünkre meghívjuk a többi keresztyén gyülekezet vezetőit és segítő foglalkozású vagy erre a feladatra képességet, készséget érző tagjait. Április végi diakóniai együttlétünk-

kor így köszönthettük római katolikus részről Dr. Laurinyecz Mihály atyát, Szalkai Róbertné református lelkészt, valamint Nikodém Noémit a baptista gyülekezetétől. Nagy szeretettel fogadták meghívásunkat. Ördög Endre igazgatólelkészünk bemutatta szeretetszolgálatunk felépítését, működését, és a benne rejlő lehetőségeket. Lázárné Marika pedig rövid ismertetőt tartott a diakóniai csoport munkájáról.

Az együttműködést minden gyülekezet örömmel fogadta, sok hasznos tanács hangzott el, sok jó ötlet született a közös munkavégzésre. Reméljük, sikerül ezeket megvalósítani a gyakorlatban is, és tényleg ökumenikus lesz minden segítőtévékeny-ség. Így teljesítenék be az arra a napra szóló áhítat üzenetét: „*Krisztusban tehát nincs zsidó, sem görög, nincs szolga, sem szabad, nincs férfi, sem nő, mert ti mindnyájan egyek vagytok a Krisztus Jézusban*” [Gal 3,28]

**KOVÁCS TIBORNÉ
SZEKERESNÉ Dr. RUSZNÁK JOLÁN**

Kutató Gyermekek Tudományos Konferenciája

Iskolánkból először indítottunk gyermekeket a Kutató Gyermekek Tudományos Konferenciáján. Két tehetséges tanulónk (Berke Anna és Chlebnyiczki Petra a 6. osztályból) már a nyári szünidőben foglalkozott választott témájával. Ez a munka lehetőséget kínált számomra a tehetségigéreték képességfejlesztésére. Többhónapos anyaggyűjtés, terepen folytatott kutatás, tudományos problémafelvetés, hipotézis felállítása, összefüggések keresése irányítással a hónapok során sokat fejlődött. Volt a tanulóknak kellő energia és kitartás, így beválasztottak bennünket a balmazújvárosi regionális, majd a budapesti országos döntőbe. A lányok a konferenciákon tízperces, PowerPointos bemutatóval illusztrált előadásban mutatták be tudományos kutatásaik eredményeit. Az „Ember és természet” témakörben, ismeretterjesztő kategóriában az országos döntőben Anna második, Petra pedig első helyen végzett.

Berke Anna így összegezte kutatómunkáját: „A dolgozat az ismeretterjesztés szándékával készült. Munkánk célja, hogy a méhek testfelépítését, életműködését, szaporodását a laikusokkal megismertessük. A hobbiméhészek kapjanak információt a méhek gondozásáról, a kedvelt méhlegelőkről. Munkánk elején abból indultunk ki, hogy sok új méhésztárgyi tudás nélkül vág bele a méhészetbe. Célunk az, hogy alakuljon ki bennük a méhekkal szembeni felelősségérzet, fogadják el azt a tényt, hogy a méztermelés nem a könnyű meggazdagodás útja. Ugyanakkor segítséget nyújtunk abban, hogy kedvet kapjanak a szakma megtanulásához.”

Chlebnyiczki Petra röviden a következőket mondta el pályamunkájáról: „Az én munkám is az ismeretterjesztés szándékával készült. Dolgozatunkkal igyekszünk a háztáji állattenyésztés felpezsdítését segíteni. Lakóhelyünkön sok kertes ház portáján üresen állnak a néhány éve még használta-

toktól hangos építmények. Környékünkön sok az erős, egészséges, de munkanélküli ember. A kormány fiatal gazdákat támogató programjához szervesen csatlakozó írássunkkal a fiatalok figyelmét szeretnénk a tejtermelő tehenészet felé fordítani, nem titkoltan azzal a céllal, hogy a vidéki emberek újra értéket teremtő munkát végezhesenek. Szolgálják ezzel önmaguk, családjuk, szűkebb és tágabb környezetük megélhetésének javítását.”

Meggyőződésem, hogy a tehetséges gyermekeket csak komplex munkaprogrammal érdemes fejleszteni. Ezáltal nemcsak a tantárgyi tudást adjuk nekik, hanem az erős oldalak mellett a gyenge oldalt is fejlesztjük. Jó tanár-tanítvány közötti kapcsolat alakult ki, a tanulók egymással jól tudtak együttműködni, a közös munkánk támogatóiként számíthattam a szülői házra is.

KOCZKA ISTVÁNNÉ
biológia-földrajz szakos tanár

SZÉKÁCS JÓZSEF EVANGÉLIKUS ÓVODA, ÁLTALÁNOS ISKOLA ÉS GIMNÁZIUM

Isten veletek!

A ballagás az iskolák, a tanárok, a diákok életében minden évben visszatérő, ismétlődő ünnep. Talán a legszebb, melyet – hagyományainknak megfelelően – évente hasonló módon ünnepelünk. És mégis: minden esztendőben más és más a ballagás. A különbözőségét elsősorban a résztvevők változása okozza. 2014-ben két tizenkettedikes osztály tanulóitól búcsúztunk. A két osztályban 28-an készültek az érettségire és az azt követő tanulmányokra. Az ünnepséget május 3-án tartottuk az iskola dísztermében.

Fekete Bernadett (12/6) a végzős diákok nevében köszönt el az iskolától:

„Elmúltak a középiskolás éveink, és számot kell adnunk a tudásunkról is. Tanáraink fáradhatatlanul küzdöttek azért, hogy okosabbak legyünk, és lelkileg is támogattak minket – néha rögös utakon is. Ezúton is ki szeretnénk fejezni mérhetetlen hálánkat feléjük, és köszönetet mondani nekik. De nem csak ők tettek meg mindent azért, hogy értékes emberekké váljunk, és hogy a társadalomban fontos szerepet töltsünk be. Szeretnénk kifejezni hálánkat és szeretetünket szüleinknek, akik mindig mellettünk álltak. Fogták a kezünket és próbáltak óvni minket megannyi bajtól, szerették volna megmutatni az igaz utat, ami Isten felé vezet. Ők voltak azok, akik mindent a mi érdekünkben tettek, s biztattak minket, támogattak, lelki támaszt nyújtottak a nehéz időkben. Szinte kifejezhetetlen hálával és szeretettel fordulunk feléjük.

Diáktársaim! Együtt töltöttük életünk eddigi legfontosabb pillanatait, gazdagodtunk megannyi élménnyel, barátsággal, szerelemmel. Hiszem, hogy a legszebb éveinket töltöttük itt egymás között, iskolánk falain belül. Most emlékezzünk vissza kilencedikes évkönyvre, a nekünk tartott csendesnapra, amelyen részt vettünk. Sok új diák érkezett hozzánk, és úgy hiszem, ez az esemény nagyban befolyásolta azt, hogy könnyebben összeismerkedtünk, így kötődtek igaz barátságok, melyek talán a legfontosabbak és a legszebbek egy ember éle-

tében. Tizedikes korunkban letettük a kis érettségít, amire sokat tanultunk és készültünk, hogy a legjobban tudjunk teljesíteni. Ez volt az első nagyobb felkészülés a nagy érettségire. Tizenegyedikes korunkban el látogathattunk Partiumba, ahol rengeteg időt tölthettünk egymással – esténként beszélgettünk és játszottunk, ezzel is megerősítve összetartozásunkat. És végül elérkeztünk a tizenkettedik évfolyamhoz, a jelenhez. Megélhettük a talán legszebb ünnepségünket: a szalagavatót, amire mindkét osztály lelkesen készült, hogy minél jobban kifejezhessék önmagukat.

Teltek-múltak a napok, a hónapok, és itt vagyunk. Ünnepeljük a ballagásunkat, azt, hogy felnőtünk, és hogy készen állunk továbblépni az élet nagy színpadára, ahol helyt kell állnunk, sikeressé, boldoggá kell

válnunk. Úgy érzem, mindannyian készek vagyunk megtenni ezt a lépést, felnőtünk ehhez a feladathoz, amire felkészülni egyedül talán lehetetlen lett volna – de mindig segítséget kérhettünk tanárainktól, szüleinktől, lelkészeinktől.

Éljünk a lehetőséggel: váljunk bölcs, határozott felnőtt emberekké, akik képesek példamutató értékekkel bearanyozni az előttük álló jövőt, akik Istenben nyernek bizodalmat. Isten az, aki utat tud mutatni nekünk, aki mindig mellettünk áll, segít nekünk elhelyezkedni ebben a világban. Szükségünk van rá, és neki is ránk. Éljünk ezzel a kapcsolattal is, erősítsük meg, ahányszor csak alkalmunk adódik erre.”

A 11. évfolyamos Csizmadia Emese így búcsúzott a végzősöktől:

„Tervekkel, álmokkal, vágyakkal telve

álltok most itt – elérkezett ez a nap is, amelyet mindannyian vártatok már. Örülhettek és izgatottak lehettek, hiszen életetek egy fontos fordulópontja a gimnáziumi évek lezárulása.

Most biztosan azt érzitek, hogy az út, melyre négy, hat vagy tizenkét évvel ezelőtt léptetek, talán túlságosan is gyorsan fogyott el. Az utakat sokáig nem érti meg az ember. Csak lépdél az utakon és másra gondol. Néha széles az egyik út, aszfaltos, néha rögös, barázdás, meredek. Egy napon megtudjuk, hogy az utaknak értelmük van: elvezetnek valahová. Nem csak mi haladunk az utakon, az utak is haladnak velünk. Az utaknak céljuk van. Végül minden út összefut egyetlen közös célban. Akkor megállunk és csodálkozunk, tátott szájjal básméskodunk, csodáljuk azt a rejtelmes rendet a sok út szövvényében, csodáljuk a sugárutak, országutak és ösvények sokaságát, melyeken áthaladva végül eljutottunk ugyanahhoz a célhoz. Igen, az utaknak értelmük van.

Tanáraitok hivatásuknak megfelelően és a Biblia tanításai szerint példát mutattak nektek, és felejthetetlenül varázstolták középiskolás éveiteket! Bízom benne, hogy a szünetek forrása, a diákprogramok és a tanítási órák emlékezetes pillanatait mellett talán hiányozni fognak a különös izgalommal megélt számonkérések is. „Megtanultam, hogy mindenki a hegytetőn akar élni, anélkül hogy tudná, hogy a boldogság a meredély megmászásában rejlik.” – írja Wass Albert. Ne keressétek tehát az igazi munka és teljesítmények nélkül kiadott bizonyítványok csalóka világát. A sikerért, a tudásért mindig meg kell dolgozni. Bármilyen próbákat is kaptatok ezen évek alatt, gondolatok arra, hogy bizony minden történésnek, jónak és rossznak oka és szerepe van. A dolgok összefüggnek és összetartoznak. Az eredmény a tudás és tapasztalat, mely előrevizsi sorsunk alakulását.

És hangozzék el a legfontosabb helyen, hogy van még Valaki, aki mindig vár rátok, hogy hozzátaláljatok és részesüljete az ő bőséges szeretetében. Valaki, aki soha nem fog elhagyni benneteket, és mindig bízhat-

SZÉKÁCS JÓZSEF EVANGÉLIKUS ÓVODA, ÁLTALÁNOS ISKOLA ÉS GIMNÁZIUM

tok segítségével. Óvó keze örökké kísérni fog utatokon, fogjátok meg hát bátran, és támaszkodjatok rá! Isten vezessen benneteket a boldogságotok felé, és adja meg az örömet, amire vágytok!

Végezetül Bőjte Csaba szavaival szeretettel búcsúzik tőletek a Székács József Evangélikus Óvoda, Általános Iskola és Gimnázium 11. évfolyama: „Akkor vagy igazán szabad, ha azt, amit vállaltál, meg tudod tenni, és a kudarcok, sérelmek után sem a gyűlölet, a harag uralkodik a szívedben, hanem az újrakezdés lelkiülete, a szeretet és a jóság... Az embereket csak szeretve lehet jobbra tenni.”

A diákok beszéde után az iskola igazgatója, *Fehér Borbála* szólt a ballagókhoz:

„A ballagás alkalmából újra és újra elhangzik, hogy lezárult egy korszak és valami új kezdődik. Ezen szavakat meg kell ismételnem Neked, ballagó tizenkettedikesnek. Végérvényesen lezárultak középiskolás éveid, menned kell, hát indulj! Indulj most, amikor a leginkább itthon érzed magad. Most, amikor ismered az iskola minden zugát. Most, amikor megismerted, kiismerted a ház lakóit, munkatársait, tanárait. Most, amikor biztos helyed van a társaid között az osztály- és az iskolaközösségben. Amikor tudod, hogy kire számíthatsz, ha bajban vagy, tudod, kihez mivel fordulhatsz – amint azt is tudod, ki mivel fordul hozzád. Most, amikor a szülői ház mellett a legbiztonságosabban ezen a helyen tájékozódsz.

Indulj most, amikor a leginkább szeretnénk megtartani. Hiszen – már amennyire egy embert meg lehet ismerni – mostanra kiismertük szokásaidat, jó és gyenge oldaladat, megismertük mosolyodat és szomorúságodat, erősségeidet és rigolyáidat. Tudjuk, mikor kell elnézőnek lennünk, és mikor kérhetünk tőled, mikor bátoríthatunk, mikor mutathatunk neked új és új távlatokat. Küldünk most, amikor ismerjük erősségeidet, amikor büszkénk vagyunk az együtt elért eredményekre. Eredményeidre, melyek nemcsak téged, de az iskolát is erősítették. Örülök, hogy sokan nagyon szép eredményeket mondhatnak magukénak. Vannak köztetek olyanok, akik tanulmányi versenyek helyezettei, és vannak,

akik művészeti teljesítményükkel hívták fel magukra a figyelmet. Elmondhatom, büszke vagyok Rátok! Köszönöm tanáraitoknak a felkészítő munkáját!

Kedves Ballagó Diákok! Ne feledkeztek meg e szép időszakról, a gimnáziumi évekről, s azokról az emberekről sem, akik nevelni és tanítani akartak benneteket, osztályfőnökeitekről, tanáraitokról. Mi tanárok soha nem hittük, hogy hibátlanul dolgozunk. Azt viszont igen, hogy lelkiismeretes, a tanulók érdekeit leginkább szem előtt tartó tevékenységgel tanítványainkat becsületes munkára sarkalljuk, a tudás megszerzésére, megbecsülésére ösztönözzük. Egy régi mondás szerint „Annak teremnek a legszebb virágai, aki legnagyobb gonddal, szeretettel foglalkozik velük.” Mi eszerint gyakoroljuk hivatásunkat.

Nemrég jelent meg egy olyan fogalom az iskolák összehasonlításában, amit korábban nem nagyon mért senki, ez az ún. „hozzáadott pedagógiai érték”. Nagyon komoly

erőfeszítéseket tettek kollégáim annak érdekében, hogy az elsajátítandó tananyag, a kötelezőn túl kaptatok valami olyasmint, ami több, ami éppen formálódó ifjonti egyéniségeteket jobbra teszi. Tisztesség, hűség, becsületesség, megbízhatóság. Ezek a mi legfőbb hozzáadott értékeink, amiket igyekeztünk átadni nektek. Ez jelenti az iskola szellemiségét, hiszen régóta tudjuk, hogy a hely értéke nem a falak erejében van, hanem a falak közt munkálkodók szellemiségében, lelkében. Minden rangsornál, országos versenynél többet ér az az érték, amit mi tudtunk nektek adni. Ez pedig a szeretet. A családnak, a barátoknak, a hazának és Istennek a szeretete.

A Székács – ha vállalod, ha nem – végérvényesen vonatkozási pont marad életedben. Az elmúlt 4, 6, 12 évben e falak között igyekeztünk tudást adni nektek, kipallé-

rozni elméteket; rajta voltunk, hogy felkészítsünk téged az érettségi vizsgákra. A tananyag, amit kaptál, erősen mulandó. Ma hasznos, holnapra jó része felejtetővé válik. De az az élet, élni tudás, amelyet próbáltunk felcsillantani neked ezekben az években mindig követhető lesz. Igyekeztünk életünk hétköznapijaiba is rendet, élehető, kihívásokat is tartalmazó világot teremteni. Jól meghatározott keretek között arra törekedtünk, hogy te – az a teremtmény, aki vagy – ki tudjál bontakozni, ki tudjál fejlődni, Isten képére és hasonlatosságára. Hogy belső békére találj, hogy társaidat és tanáraidat a maguk helyén elfogadva, rájuk is támaszkodva és őket is segítve örömmel teljes legyen szeretetben, békeségben.

Nem tudom, hol folytatod utadat, kik között, melyik városban, melyik országban. De bárhová is kerülsz, vizsgálj meg, hogy ott, ahol élsz: a téged körülvevő világban, embertársaid között növekszik-e benned az a világ, az a nagybetűs Ország, Isten Ország, amit igyekeztünk veletek, közöttetek megélni. Növekszik-e benned a béke, az öröm, a kedvesség, a jóság, a szeretet, a türelem, az igazi belső szabadság?

Kedves Diákok! Most, amikor végre megtanultunk együtt élni, azt mondom nektek: Induljatok! Hová küldünk titeket? Nem tudom pontosan. Sejtéseink vannak, tudásunk nincs. Nincs biztos tudásunk sem jövőtökről, sem arról a változó világról, melybe indultok. Így hát biztos, előre kitöltött recepteket sem adtunk nektek, és most sem tudok ilyennel szolgálni. De azt tudom, hogy nem könnyű saját lábára állni annak, aki körül nincs becsülete a munkának, a szellemi teljesítménynek. Nem könnyű helytállni akkor, amikor a környezet számára az élet nem több mint a jólét felelőtlen élvezése. Aki kilép az épület falai közül, kötöttségektől szabadul. De vajon tisztában van-e azzal, hogy az igazi szabadság: kötöttségek szabad vállalását jelenti? Tisztában van-e azzal, hogy bárhová lép, köti a hűség, ha ember akar maradni? Azzal a meggyőződéssel *kell* kilépnetek a világba, hogy művelhető a föld, hogy átalakítható a környezet. Ehhez azonban szükség van megbízható tudásra, alapos ismeretekre, szellemi színvonalra. Szükség van kultúrára: birtoklására mindannak, amit össze-

SZÉKÁCS JÓZSEF EVANGÉLIKUS ÓVODA, ÁLTALÁNOS ISKOLA ÉS GIMNÁZIUM

Diákok a közösségért

2012-től gimnáziumunk tanulóinak az érettségi bizonyítvány megszerzéséhez 50 óra közösségi szolgálatot kell teljesíteniük. Ehhez a tevékenységhez írt ki a Nemzeti Fejlesztési Ügynökség egy pályázatot, amely segítette a tevékenységek eszközigényének biztosításában. Intézményünk ezen a pályázaton 9 millió forintot nyert négy tevékenység elvégzésére. A pályázatban a 9. és 10. évfolyam 80 diákja vett részt, önkéntes alapon. Így a szorgalmasabbak ezzel teljesíthették az 50 órás szolgálat nagy részét. A négy tevékenység a következő volt:

– Az alsóbb évfolyamok korrepetálásában öten felváltva segítettek. Ez a rész a második félévben indult, hiszen fel kellett mérnünk, hogy a kilencedikes diákok közül tanulmányilag kik alkalmasak a feladatra. A kisebbek nagy örömmel vették a nagyobbak segítségét, és ez ösztönözte is őket a jobb teljesítményre, a házi feladatok pontosabb elkészítésére. A pályázat ehhez a tevékenységhez íróeszközöket és füzeteket biztosított. Segítség volt ez a tanulószobát felügyelő nevelők számára is, hiszen ők segédanyagokat kaphattak a pályázaton keresztül. Mivel ez a módszer bevált, később is alkalmazni fogjuk a mindennapi gyakorlatban.

A projekt az Európai Unió támogatásával, az Európai Szociális Alap társfinanszírozásával valósul meg.

– A másik tevékenységi kör az iskola kerítésének festése volt. Az eddigi festés nem volt egységes, ez a probléma így megoldódott. Ezt a munkát a két kilencedik osztály végezte, az osztályfőnökök vezetésével. A pályázat révén védőfelszereléseket és a festéshez szükséges eszközöket tudtunk vásárolni. Nagyszerű közösségépítő alkalomnak bizonyult, minden gyerek megtalálta a neki testhezálló feladatot a felület előkészítése és festése során. A munka a pályázat teljes időtartamát felölelte, a téli hónapok kivételével.

– A harmadik tevékenység a templomkert rendben tartása és fejlesztése volt. Erre a célra fűnyírókat, kertészeti eszközöket, műtrágyát és fűmagot vásároltunk. Itt is egész tanévben folyt a munka. Ősszel a lehulló levelek összegyűjtése, tavasszal pedig a fűmagok elvetése történt meg. Látványosabb munka volt a templomkertben található emlékpark felújítása. Itt lelkeszeink és tanítóink emlékkövei és azok környezete újult meg, murvás alap kialakításával. A gyerekek nagy örömmel vettek részt ebben a munkában, hiszen itt egy olyan dolgot hoztak létre, amire évek múlva is büszkén tekinthetnek, és megmutathatják bárkinek munkájuk eredményét.

– A legnagyobb feladat a második világháborús katonasírok környezetének ápolása, egy ottani murvás út kialakítása volt. Nagyon fontos számunkra történelmi emlékhelyeink gondozása, és ezzel az emlékezés körülményeinek méltóvá tétele. Ezen a

környezetben is folyt a fűvesítés, fűnyírás, a környezet gondozása. Az út kiépítése itt főként a 10. évfolyam diákjaira és osztályfőnökeire hárult. A gyerekek példásan helytálltak, szép és alapos munkát végeztek. Segítséget kaptunk a várostól is: térítésmentesen bocsátottak rendelkezésünkre szegélyköveket. A sírok gondozása ezzel még nem ért véget. A pályázat nemzetiszínű szalagot és mécseseket is biztosított, melyekkel évekre megteremtettük a megemlékezés méltó feltételeit.

Mindezek után elmondható, hogy ez a pályázat ténylegesen a gyerekek épülését szolgálta. Sokan tanultak meg olyan munkafolyamatokat, melyekre eddig nem volt módjuk. Megtanulták, hogy lehetőségük van környezetük ápolására, a körülmények javítására. Megtanulták megbecsülni saját és a másik ember munkájának eredményét. És legfőképpen: a kötelezőség terhe nélkül, jókedvűen végezhetik el a rájuk szabott feladatokat. Ha a pályázatnak a jövőben lesz folytatása, mindenképpen élni fogunk vele. De az általa teremtett értékeket természetesen fenntartjuk, megőrizzük.

HAJDU ATTILA

pályázati projektmenedzser
történelemtanár

gyűjtött az emberiség, mindarra, amire itt igyekeztünk tanítani nektek. És végül szükségünk van emberségre, elkötelezettségre, felelősségre, hiszen rátok van bízva az Isten által teremtett világ, és ezt át kell adnotok azoknak, akik majd utánaatok fognak jönni.

Minden évben ilyenkor feltesszük a kérdést magunknak: jól felvérteztünk-e benneketek arra a hosszú útra, amin hamarosan elindultok? Hisszük, hogy igen. A híres író, Gabriel Garcia Marquez gondolataival búcsúszom tőletek, és kívánok nagyon boldog

életet nektek: „Ha Isten egy pillanatra elfelejtené, hogy én csak egy rongybábú vagyok, és még egy kis étellel ajándékozna meg, azt maximálisan kihasználnám. Talán nem mondanék ki mindent, amit gondolok, de meggondolnám azt, amit kimondok. Értéket tulajdonítanék a dolgoknak, nem azért, amit érnek, hanem azért, amit jelentenek. Megszeretném a tanulást, és megtanulnék újra szeretni. De a legfontosabb, amit másképp tennék az az, hogy boldog ember lennék.” A boldog élethez szükséges, hogy mindvégig tartsátok meg a ta-

nítást és kövessétek Jézus Krisztus parancsát és ígérését: „Új parancsokat adok nektek, hogy egymást szeressétek; amint én szeretlek titeket, úgy szeressétek ti is egymást. Erről ismeri meg mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha egymást szeretni fogjátok.” [Jn 13,34–35]

Így kísérjen, örizzen és így legyen egész életeteken Isten végtelen kegyelme és bő áldása, hogy betölthessétek küldetéseteket. Isten Veletek!”

FEHÉR BORBÁLA
igazgató

SZÉKÁCS JÓZSEF EVANGÉLIKUS ÓVODA, ÁLTALÁNOS ISKOLA ÉS GIMNÁZIUM

Vendégek Kahl am Main-ból

Iskolánk 2009-ben vette fel a kapcsolatot a Kahl am Main-i Paul-Gerhardt-Schule-val, egy evangélikus általános és középiskolával. Az első évben egy tanári delegáció utazott, ezt azonban hamarosan diákcsera is követte, ami – a tanulók és szülők nagy örömeire – azóta is tart. Évente felváltva látogatjuk egymás iskoláját, és töltünk el együtt egy közös, felejthetetlen hetet. Tavaly mi jártunk náluk, ebben az évben pedig a mi diákjaink fogadták a 14 tagú német gyermekcsoportot, amelyet az iskola igazgatóhelyettese, Martin Wunderlich és felesége kísérték el.

A program idén Budapesten indult, ahol a rossz idő ellenére is jó hangulatban töltöttük a napot. Iskolalelkészünk, Balogh Eszter kalauzolt minket. Vendégeink különösen élvezték a Fővám téri központi vásárcsarnokban tett látogatásunkat. A belvárosi buszos városnézést követően utunkat a Várnegyedben folytattuk, ahol megcsodálhattuk a kilátást a Halászbástyáról, a megújult Mátyás-templomot, és a Nemzeti Táncszínház épületében megtekintettünk egy, a reneszánsz budai várról készült 3D-s összeállítást. A német diákok az esti órákban érkeztek meg a családokhoz, akik nagy szeretettel és izgalommal várták őket. A későbbi kirándulásokat igyekeztünk úgy időzíteni, hogy jusson idő az iskolai tanórákba való

betekintésre is. Csütörtök délelőtt a diákok cserepartnerükkel éppen ezért különböző órákon vettek részt. Délután pedig a gyulai várban kalauzoltak körbe minket, ide Dér Tamás kollégám kísért el. A pénteki napot Ópusztaszeren töltöttük, ahol rendhagyó történelemóra keretében betekintést nyehettünk a magyar történelemben. Ezen a napon Madarász Géza és Lázár Kitti kollégáim voltak segítségemre.

A hétvége tartalommal való megtöltése szokásos módon most is a szülők feladata volt, ami természetesen maradéktalanul sikerült is. Fáradtságot nem kímélve, sok érdekes családi programot szerveztek (ka-

landpark, fürdő stb.) hálás köszönet érte. Vasárnap este megtartottuk a már hagyománnyá vált iskolai süttögetést, amit ebben az évben a foci mellett egy kis íjászkodással színesítettünk.

Az utolsó napon a diákok Hajdu Attila kollégám vezetésével bejárták a várost, mely séta utolsó állomásaként templomunkat ismerhették meg, ahol a toronyból végezettel közösen élvezhettük a gyönyörű kilátást városunk új főterére.

Bár tudjuk, hogy jövőre ismét találkozunk, a búcsú idén is könnyesre sikerült.

SZITÓ TÍMEA

XIII. Országos Evangélikus Bábifestivál

Május 17-én, szombaton (hónapokon át történő próbákat követően) a pilisvörösvári Művészetek Házában szerepelhettünk. Csapatunkkal egy jazz-mesejátékot dolgoztunk fel. Báb-színházi előadásunkat táncjelenetek is színesítették. A fesztiválra – kiírásának megfelelően – csak saját, kézzel készített bábokat vihattunk, így még inkább sajátunknak érezhettük a bemutatott darabot. A zsűri az értékelésénél arra fókuszált, hogy mi volt az, amiben az egyes előadások különlegesek vagy mások voltak, mint a többi, il-

letve az adott csapattól előző évben látott darab. A lelkészből, bábkészítőből, bábművészből, pedagógusból, iparművészből álló zsűri produkcióinkból – többek között – kiemelte a szép mozgást, a szívesen kézbe vehető bábokat, ezért a *báb és drámajáték legjobb együttes használatát* díjat kaptuk meg. Kellemes élményekkel, s újabb tapasztalatokkal gazdagodtunk. Ez úton köszönjük iskolánk, kollégáink és a kedves szülőktámogatását!

KACZKÓ RITA
felkészítő tanár

SZÉKÁCS JÓZSEF EVANGÉLIKUS ÓVODA, ÁLTALÁNOS ISKOLA ÉS GIMNÁZIUM

Pünkösdre hangoló csendesnap

Hagyományainktól eltérően a tanév második félévében nem húsvéthoz, hanem pünkösdhöz közel eső napra terveztük csendesnapunkat. Június 6-án délelőtt diákjaink egy lelki akadályversenyen vehettek részt, némi zenei csemegével, délután pedig az alsós osztályok – felelevenítve a pünkösd népszokásokat – a Pünkösd Gálán mutathatták be néptáncstudásukat.

A csendesnap programjának összeállításánál a pünkösd egyházi tartalmainak felelevenítésén túl arra is törekedtünk, hogy valódi közösségi élmény lehessen osztályaink számára. Így – visszaemlékezve a pozitív reflexiókra – kicsit „leporolva” és gyermekközpontúbbá téve az évindító pedagógus csendesnap gondolatívét követtük: a Szentlélek ajándékainak megtapasztalása, átélése a lélek gyümölcsei segítségével. A ki-

lenc lélekgyümölcset tagozatonként felosztva (3-3 került átbeszélésre alsó-, felső- és gimnáziumi osztályokban) szituatív formában, kreatívan, képi elemek segítségével dolgozták fel tanulóink, állomásról állomásra haladva. A délelőtt folyamán minden közösség elkészítette pünkösd dekorációját az énekeskönyvben is fellelhető szimbólumok felhasználásával.

Nagy öröm volt számunkra, hogy munkaközösségünk munkáját pedagóguskollégák és katolikus hitoktatóink is segítették.

Iskolalelkészünk meghívását elfogadva a délelőtt egy részében vendégünk volt Dr. Fabiny Tamás püspök úr és Gryllus Dániel előadóművész.

A püspök úr napindító áhítata után a 7–11. évfolyam egy rendkívüli irodalomórán vehetett részt. Fabiny püspök és Gryl-

lus Dániel a „Szolga csak egy van, az Isten” című Weöres Sándor-versválogatással örvendeztette meg az egybegyűlteket. Más evangélikus gimnáziumban is szolgált már hasonlóképpen. Ennek az igyekezetnek a célja, hogy közelebb vigyék, a zene segítségével is megismertessék Weöres Sándor költészetét a diákokkal, az ismertebb gyermekverseken túl a komoly teológiai mondanivalót hordozó művekig.

Az alsóbb osztályok (1–6. évfolyam) a csendesnap végét zárhatták zenei élménnyel. Gyülekezetünk Credo ének- és zenekara szolgált jó hangulatú koncerttel.

Istennek köszönjük az előkészítők igyekezetét és a lelkekre hulló morzsákat egyaránt.

NAGYNÉ GYÖRGYI SZILVIA
hittan mk-vezető

Búcsú az óvodától

Evangelikus óvodánkban május 23-án került sor a nagycsoportosok ballagására. A rendezvénynek iskolánk díszterme adott otthont. Az ünnepelőbe öltözött óvodások éneke, a megható versek emlékeztetések, örömtelivé tették az alkalmat. A ballagási ünnepséget követően az óvodai csoportokban búcsúzással, szeretetvendégséggel zárult a nap. Az alábbiakban az óvodavezetői köszöntőt olvashatják.

Erős vár a mi Istenünk! Isten hozott mindenkit! Szeretettel köszöntöm ballagási ünnepélyünk minden kedves résztvevőjét, a ballagó óvodásokat és a szülőket, családtagokat, illetve minden kedves vendégünket, aki jelenlétével megtisztelt ezt a szép és fontos alkalmat.

A mai napon óvodánk 32 nagycsoportot ballagtat. 32 kisgyermektől veszünk búcsút és engedjük útjukra őket.

Kedves Ballagó Szülők, elsőként Önök-höz szólok! Úgy gondolom, mindannyian szükségét érezzük annak, hogy az élet jelen-

több állomásainál, az egyes életszakaszok kezdetén vagy végén, megálljunk egy kis időre és elgondolkodjunk. Remélem, sokan tartjuk fontosnak azt is, hogy egy-egy ilyen mérföldkőhöz érkezve hálát adjunk Istennek az Ő gondviselő szeretetért és további támogatását, áldását kérjük a folytatáshoz.

Gondolkodjunk el most mi is, és adjunk hálát ballagó gyermekeinkért, kérjük az Úr áldását további életükre! Hiszen most véget ért egy korszak, az óvodás évek időszaka, melynek megváltak a maga vissza nem hozható, meg nem ismételtető szépségei, örömei és sajátosságai. A gyermekek fő tevékenysége a gondtalan játék volt. Azal teltek a mindennapok. A gyorsan elrepült évek alatt pedig sokat fejlődtek készségeik, képességeik, nyiladozott az értelmük, gazdagodott az érzélemviláguk, alakult erkölcsi értékrendjük, formálódott a személyiségük és ébredni kezdett szívükben a gyermeki hit.

Nézzünk végig kedveseinken! Vegyük észre, hogy megnöttek, hogy értelemtől ra-

gyog a tekintetük, hogy jól érzik magukat közösségben, hogy rajtuk és Önökön kívül már szükségük van társakra, barátokra, s vágnak a tudásra, ismeretekre az őket körülvevő világról, annak összefüggéseiről, az életről. Ahogyan mondani szoktuk: iskola-érettek lettek.

Kétségtelen, hogy most egy új korszak veszi kezdetét, amelynek majd ugyancsak meglesznek a maga kedves sajátosságai, azonban az már a gyermekkorok egy másik időszaka lesz. Gyermekeinket új feladatok sokasága várja, újszerű körülményekhez kell alkalmazkodniuk. A napi tevékenységek már nem csak a játékba ágyazódnak. Megváltoznak a mindennapok, s nem kizárólag számukra, hanem az Önök, az őket körülvevő család számára is.

És az életüknek a következő mérföldkővéhez érkezve, amikor majd újra alkalmunk lesz így végignézni rajtuk, már 14 évesek lesznek, kamaszok és az általános iskolától búcsúznak.

Nem kevés idő az a 3-4 év, amit a gyermekek nálunk töltöttek és rajtuk keresztül

SZÉKÁCS JÓZSEF EVANGÉLIKUS ÓVODA, ÁLTALÁNOS ISKOLA ÉS GIMNÁZIUM

☞ közvetve Önök, a szülők is bekapcsolódtak körünkbe. Az eltelt évek alatt nemcsak az óvodapedagógusok hatottak a gyermekekre, hanem a gyermekek is formáltak minket, sőt a nevelők és a szülők között is kialakult egy folyamatos kapcsolat, ami egy fajta kölcsönhatás; így lettünk részese egymás életének, így váltunk közösséggé: a gyermek, a család és az óvoda.

Minden közösségnek vannak közös céljai, feladatai. Mi Isten segítségével, az Ő kegyelméből teljesítettük küldetésünket: az óvoda és a család együttes nevelőmunkájának eredményeként itt ülnek előttünk gyönyörű gyermekeink, akik ügyesek, okosak és felkészültek arra, hogy iskolába lépjenek.

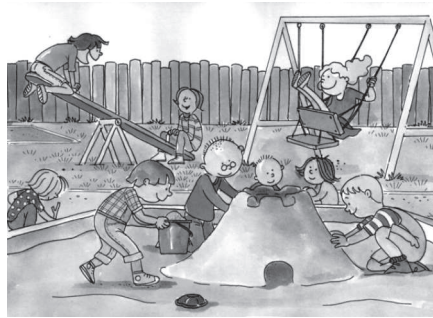
Búcsúzó gondolataim sorában végül szeretném megköszönni a kedves családoknak, hogy annak idején a mi óvodánkat választották gyermekük számára. Tudjuk, a család legfőbb kincse a gyermek. Köszönjük Önöknek azt a megtisztelő bizalmat, hogy e kincsüket gondjainkra bízta. Mi lehettünk azok, akik osztozhattunk a családdal a gyermekkor e páratlanul szép éveinek az örömeiben, szépségeiben, figyelemmel kísérhettük ezeknek a gyermekeknek a fejlődését, sőt bízunk benne, hogy érdeemben tehettünk is érte.

Köszönjük Önöknek, hogy gondos szülőkként segítették a nevelőmunkánkat, s ugyanezt a jó szándékot óvónőinktől is elfogadták. Köszönjük, hogy a közös felelős-

ségünkben és feladatunkban: a gyermekek nevelésében való együttműködésüket.

Szívből kívánom önöknek, hogy gyermekeik szeretetteljes nevelésében a jövőben is sok örömet leljenek. Köszönöm szépen!

Kedves ballagó óvodások! Megkérlek titeket, hogy figyeljetek most rám, hiszen ilyen hosszú beszéd alatt egy kisgyermek figyelme messze kalandozik. Hozzatok szövegeket most szeretettel.

Ezen az emlékezetes, szép napon kívánok nektek további boldog, örömteli gyermekkorot, szép tanulmányi eredményeket. Kívánom, hogy érezzétek jól magatokat az iskolában és gyűjtsetek sok piros és arany pöttyöt meg csillagot, a későbbiekben pedig sok ötöst. Mi nagyon büszkék vagyunk rátok, mert tudjuk, hogy megálljátok majd a helyeteket és ügyes iskolások lesztek.

Kívánom, hogy az iskolában is és sok más élethelyzetben jusson majd eszetekbe az a tudás, azok a jó tanácsok és értékek,

amiket itt tanultatok. Az óvodában mindig szeretettel várnak vissza titeket az óvó néni, a dajka néni és az itt maradó gyerekek. Ha hiányzik az ovi, látogassatok el hozzánk! Remélem, sok szép óvodai élmény kedves emlékként marad meg emlékezetekben! Búcsúzóul most egy verset olvasok fel nektek:

TARISZNYÁBA VALÓ VERS

*Lehet szegény, aki gazdag,
s lehet gazdag a szegény,
csak az fontos, milyen kincs ül
bent, a szíved rejtekén.
Ha megtanulsz mosolyogni,
észreveszed, ami szép,
rádöbbsz majd, amit te adsz,
mások azt nyújtják feléd.
Gyűjts magadnak igazgyöngyöt,
rakj el minden szép mesét,
ne hagyd, hogy a kedved rontsa
buta, bántó, rossz beszéd!
Ülj le néhány gondolattal,
hallgasd, hogyan hegedül,
mert ha veled van a fejed,
soha nem vagy egyedül!*

Az Úr Isten áldása kísérjen titeket, gyerekek! Köszönöm szépen!

VAJER TÍMEA
óvodavezető

Székács vegy-ész

I skolánk hosszú évek óta jelen van a különböző szervezésű természettudományos versenyeken, melyekre – eredménytől függetlenül – mindig a legjobb tudásunkkal felvértezve indulunk el. Az elmúlt esztendőben sem panaszkodhattunk az eredményességre, azonban a tavalyi és az idei tanév különösen szép e tantárgyak tekintetében. Iskolánk két kiváló szorgalmú tehetsége, Veres Bence és Kishonti Pál is csodálatos éven van túl, versenyeredmények szempontjából. Bence a 10/6 osztály kitűnő eredményű, MOL-tehetségösztöndíjas tanulója. Pali, aki szintén kitűnő tanuló, a 9/6 osztályba jár.

Idén mindketten beneveztek – a kor-

osztályuknak megfelelő kategóriában – az Irinyi János Országos Kémiaversenyre és a Curie Országos Kémiaversenyre. Az előbbin – az iskolai után – a megyei fordulóban mindketten az első helyen jutottak tovább Szegedre, az országos döntőbe, ahol gyönyörű helytállással bizonyították tudásukat. A levelezős Curie-verseny négy fordulóját követően mindketten első helyen jutottak a területi döntőbe ahol Pali a III. helyen, Bence pedig az I. helyen jutott be az országos döntőbe.

Úgyhogy 10 nappal a szegedi országos verseny után ismét útra kelhettünk, és Szolnokon bizonyíthatták felkészültségüket tanulóink. A másfél órás elméleti fel-

adatlap-megoldás után a délutáni eredményhirdetésen – a tavalyi évhez hasonlóan – ismét örülhettünk: több mint ötezer induló közül (ennyien kezdték meg a levelezős versenyeket) Kishonti Pál a kilencedik évfolyamosok között a 11. helyen zárt. Veres Bence pedig a tizedik évfolyamon (a tavalyi 4. után) a 8. helyet szerezte meg. Az eredmény mindkét diákot további kitartó munkára sarkallja, mert elmondásuk szerint jövőre még jobb eredményekkel szeretnének büszkélkedni. Fantasztikus teljesítményükhöz ezúton is gratulálunk!

FAZEKAS ANDRÁS
kémiatanár

NÉPEGYHÁZI HÍREK

Összeállította: Csehi József

KERESZTELÉS (3 éven aluli gyermekek)

Sárközi Zoltán Károly és Mihalics Anita leánya:

SZÓFIA 2014. április 20.

Tóth Pál Mátyás és Dr. Bogdán Edit leánya:

EDIT ANNA 2014. április 26.

Kovács Nóra leánya:

RÉKA MARGARÉTA 2014. április 27.

Pocsaji István és Éliás Katalin fia:

RICHÁRD MILÁN 2014. április 27.

Fülöp Attila Csaba és Holescka Szilvia fia:

MÁRTON VAJK 2014. május 4.

Szöke Mihály István és Kilián Szilvia fia:

BOTOND ISTVÁN 2014. május 10.

ISTEN ÁLDÁSA LEGYEN A GYERMEKEKEN ÉS CSALÁDJUKON!

HÁZASSÁGKÖTÉS

Huber Rómeó és Tóth Judit 2014. május 17.

Makó Attila és Dénes Nóra 2014. május 24.

ISTEN VEZESSE ÉS IRÁNYÍTSA ŐKET ÉLETÚTJUKON
ÉS SEGÍTSEN MEGTARTANI FOGADALMUKAT!

TEMETÉS (2014. április 7.–2014. május 23.)

Antal Ernő László (62) · Vidovenyecz István Béla (59) ·

Török Béláné (Zábrák Róza Etelka 76) · Kocsis Mihályné

(Hrivnyák Terézia Etelka 83) · Göndös László György (80) ·

Gombkötő Pálné (Pusztai Etelka Irén 85) · Dér Antalné

(Csik Ilona 92) · Horváth Józsefné (Takács Margit 89) ·

Rózsavölgyi Lajos János (57) · Bubik Sándor (54) · Varga

Sándorné (Németh Etelka 93) · Zatykó Andorné (Antali

Julianna 96)

„A VILÁG PEDIG ELMŰLIK [...] DE AKI AZ ISTEN AKARATÁT
CSELEKSZI, MEGMARAD ÖRÖKKÉ.” [1]n 2,17

ADOMÁNYOK

AZ OROSHÁZI HARANGSZÓ ÚJSÁGRA

2014. április 5.–2014. május 27.

Bánki-Horváth György és családja	10000 Ft
Bakos Józsefné	1000 Ft
Éliás Dávid és felesége	4000 Ft
Berta Imréné	1000 Ft
Tóth Imre	5000 Ft
Szokodi László	1000 Ft
Kissné Betkó Katalin	3000 Ft
Zsíros Ibolya	2000 Ft
Sonkolyos Ibolya	1000 Ft
Zsíros Sándorné	2000 Ft
Varga Lászlóné	1000 Ft
Schmieder Józsefné	1000 Ft
Ballai Mihályné	1000 Ft
Bor Károlyné	1000 Ft
Kilián Lászlóné	1000 Ft
Bodzsár Lászlóné	1000 Ft
Csizmadia Ferenc és felesége	2000 Ft
Vetési Imréné	1000 Ft
Dr. Horváthné Csepregi Terézia	1000 Ft
Verasztó Józsefné	2000 Ft
Szekeresné Dr. Rusznák Jolán	3000 Ft
Jankainé Zelenka Anikó	2000 Ft
Csomor Ferencné	1000 Ft
Bakos Józsefné	1000 Ft
Székács Evangélikus Iskola	10000 Ft
Tóth Csaba és felesége	15000 Ft
Bánki-Horváth György és családja	10000 Ft
Dimák Józsefné	5000 Ft
Név nélkül, de Istennél tudva lévő 6 testvér	16000 Ft

HELYREIGAZÍTÁS

Előző számunkban az adományozók névsorában
Schmieder Józsefné neve helytelenül lett feltüntetve.
Ezúton kérünk elnézést a hibáért.

Helyesírási verseny

Idén már 7. alkalommal rendeztük meg a 3–4. osztályosok helyesírási versenyét iskolánk alsó tagozatos tanítónak részvételével. Városunk minden érintett oktatási intézménye képviselte magát (összesen 31 kisdíák versenyzett), s nagy örömünkre a résztvevők között köszönthettünk csanádapácai, nagymágocsi, pusztaföldvári és kardoskúti tanulókat is. A diákok (feladatlapon) a tanév végi követelményeknek megfelelően átfogó, de játékos, képességfejlesztő feladatokat kaptak. A versenyre minden felkészítő kollégát meghívtunk, bevonva őket a zsűrizésbe. Így azonnali betekintést nyerhettek a versenyfeladatokba. A javítás ideje alatt a gyermekek táncmuzikáns foglalkozáson vehettek részt. Szép eredmények születtek, büszkék vagyunk helyezettejinkre: a 3. osztályosok között 2. lett Balla Bence 3. b (felkészítő: Feketéné Varga Mónika); a 4. osztályosok között 3. lett Gabnai Alexandra 4. a (felkészítő: Ravaszné Horváth Marianna). A helyezettek könyvjutalomban részesültek. A díjkiosztásról minden résztvevő (a felkészítő tanárokat is) apró tárgyi ajándékokkal térhetett haza.

